

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΕΙΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

ΑΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΚΑΘΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΟΔΟΣ ΣΑΚΡΑΤΟΥΣ 29
Παρά τῶν σταθμῶν Στῆς Ἀδ. Παφλαῶς

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΕΤΑΛΛΟΝ

Συνέντευξις δημοσιογράφου μετὰ τοῦ σοφοῦ δ' Αρσονβάλ. — Αἱ θαυμαστικαὶ ιδιότητές του. — Ὁ πάταγος ἐν Γαλλίᾳ. — Μία Ἐκκλησίαις. — Δωρεὰ ἐφημερίδος.

Κατ' αὐτάς αἱ στήλαι τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν γέμουσι πληροφοριῶν περὶ τοῦ νέου μετάλλου. Τὸ ἐξήγημα ἄλλως τε ἤρχισεν νὰ γίνεται ἐθνικόν, καθόσον διατείνονται ἰδιότης ἀνακαλύψαι αὐτὴ εἶνε ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων καὶ ἐπομένως ἡ δόξα πρωτίστως ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα τοῦ εφευρέτου αὐτοῦ, τὴν Γαλλίαν. Οἱ εφευρέται — διότι εἶνε δύο — τοῦ Ραδίου εἶνε ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας Κουρὴ καὶ ἡ σύζυγός του, οἵτινες ἀπὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ἐτυχῶν τοῦ ἐνός τῶν πέντε μεγάλων βραβείων Νουβέλ, ἀτίνα διανέμονται κατ' ἔτος εἰς τὴν παρασχόντας τὰς μεγαλειτέρας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀνθρωπότητά.

Μετὰ τὴν σπουδαιοτάτην ταύτην ἀνακάλυψιν, ὁ σοφὸς κ. δ' Αρσονβάλ ἀνέλαβε νὰ πειραματισθῆ ἐπισημῶς ἐπὶ τῶν θαυμασιῶν ιδιοτήτων τοῦ ραδίου. Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ὁ κ. δ' Αρσονβάλ εἶνε εἰς τῶν σοφωτέρων ἐπιστημόνων τῆς Γαλλίας, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς ἰατρικῆς Ἀκαδημίας — διότι εἶνε καὶ δόκιμος καθηγητὴς τῆς φυσικῆς βιολογίας ἐν Σορβώνῃ καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Οὐασιὲ Βερναρδίνεϊ κώκίαν καὶ ἐργαστήριον τοῦ πανεπιστημίου τῆς Σορβώνης, ἀνεγερθέντα ἀλλοτε διὰ τοῦ παρὸντος Βασιλῆος Γαυρὰ. Λοιπὸν παρὰ τῷ κυρίῳ Αρσονβάλ ἠθετικὸς ἐκ τῶν συντακτῶν τοῦ «Γαλάτου» ἵνα πληροφορηθῆ τὰ τοῦ νέου μετάλλου. Ὁ κ. δ' Αρσονβάλ νύπερ ὅτι, ἐχων τὸ βαρὺ καὶ κλυ-

κὺ βλέμμα τῶν μεγάλων σοφῶν, ἤρεσάτο διηγουμένως τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνακαλύψεως.

— Ἐν ἔτει 1896 ὁ κ. Ερρίκος Βεκκερέλ, καθηγητὴς τοῦ Ἰνστιτούτου ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὸ οὐράνιον ὄπερ ἦτο ἐν τῶν τελευταίως ἀνακαλυφθέντων μετάλλων, εἶγε περίπου τὰς αὐτὰς ιδιότητας μετὰ τὰς ἀκτῖνας Χ, ἐπὶ τινὸς φωτογραφικῆς πλάκῃ ἀπομεινωμένης καὶ ἐγκλεισμένης.

Τὸ οὐράνιον ἐξέγειν ἀκτῖνας σκοτεινάς. Καὶ ὁ κ. δ' Αρσονβάλ ἐξερεθεῖ παρρησίᾳ ἐπὶ δημοσιογράφῳ τεράστῳ οὐράνιου ἐν φιαλίδῳ ὁμοιάζοντι μὲ μετάλλου βαθεῶς φαῖον καὶ ἀναδίδοντα ἀνταύγιας ἰδεῖσθαι.

Λαμβάνει εἴτα τεμάχιον τῆς φέται τοῦτο ἐπὶ σιδηρᾶς ρίνης, ὅσα ἀναδίδει πλέον ὀχλοπύθνης, ἀλλὰ θαυμάτικόν φῶς.

Τὸ φιαλίδιον εἶνε κεκλεισμένον. ὁ κ. δ' Αρσονβάλ τὸ κινεῖ καὶ ἀκτῖνες ἐπιφαίνονται. — Ἰδοὺ λοιπὸν, λέγει ὁ κ. δ' Αρσονβάλ τρόπον ἀκτινοβολίας. Ἐν ἀδρατεῖ καταστάσει αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ εἰσὶν ἀόρατοι, ἀλλ' ὑφίστανται, ἀφ' ἑνεργουμένη ἐπὶ πλάκῃ φωτογραφικῆς διαμέσου σάνιδος.

Αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ ἔχουσι τὰς αὐτὰς ιδιότητας μετὰ τὰς ἀκτῖνας Χ. Δὲν ἀντανακλάσθαι ἐπὶ τῆς ὑάλου, δὲν διασπᾶται ἐν τῇ ὕδατι, δὲν χάνουσι τὴν ἀνταύγιαν αὐτῶν πέραν τοῦ πρίσματος. Προχωροῦσι πάντοτε εὐθεῶς, διὰ μέσου παντὸς ἐμποδίου. Μέχρι τίνος; ... Ἀγνοεῖται! Τοῦτο ἀναμφίβολως εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ ηλεκτρομαγνητικοῦ, ἀλλὰ πῶς ἀναδίδεται τοσοῦτον φῶς ἐκ τοσῶ μικροῦ ποσότητος, τεμαχίου μὴ βαρυνόντος οὐδὲ κατὰ ἐν γραμμάριον καὶ ὄπερ ὑδρὸς ἐπικρατεῖται ἐπὶ τοῦ αἰθέρου.

Ὁ εφευρέτης αὐτῶν κ. Βεκκερέλ μετρίφρωνως ὠνόμασε τὰς ἀκτῖνας ταύτας «οὐράνιους ἀκτῖνας», ἀλλ' ἡ ἐπισημὴ ἐπραξεν ἔργον δικαιοσύνης, ὠνομάσατο ταύτας ἀκτῖνας ε-Βεκκερέλ, καθὼς ὀνομασεῖ

ἀκτίνες Χ, ἢ ἀκτίνες Ρέντγεν τὰς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου ἀνακαλυφθείσας.

— Τὸ οὐράνιον, ἠρώτησεν ὁ δημοσιογράφος, εἶνε ἐπίσης τὸσω σπάνιον, ὡς τὸ ράδιον;

— Ὅχι, διότι κατέστη χρησιμώτατον τὸ οὐράνιον ἐν τῷ ἐμπορίῳ· πρὸ παντός γίνεται χρῆσις αὐτοῦ διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν χιτώνων Ἀουερ, κατασκευάζεται δὲ ἀρκετὰ εὐκόλως, χάρις εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν κλίβανον τοῦ κ. Μουσσάν.

Ὡς γνωστὸν, ὁ κ. Μουσσάν εἶνε ὁ γεαρός ἐκεῖνος σοφός, ὅστις ἐφάντασθη τὸν ἠλεκτρικὸν κλίβανον καὶ κατασκεύασεν ἀδάμαντα καὶ ρουβίνιον, εἰς τιμὴν, φεῦ! πολὺ ὑψημῆν καὶ μυθώδη, ὥστε νὰ καταστῇ αὐτὸς οὗτος πλούσιος.

— Ἦδη λοιπὸν, εἶπεν ὁ κ. δ' Ἀρσονβάλ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ράδιον.

Ὁ κ. Κουρῆ, καθηγητὴς εἰς τὴν Φυσικὴν καὶ Χημικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων, κατοικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Linné, ἐνυμφεύθη γυναῖκα νοήμονα καὶ σοφὴν ἐν τῇ χημείᾳ, ὅσον ὁ σύζυγός της εἶνε ἐν τῇ φυσικῇ. Αὕτη λοιπὸν ἀπεμόνωσε τὸ ράδιον.

— Πῶς, μία γυνὴ, ἔκαμε τοιαύτην ἀνακάλυψιν;

— Ἡ τοῦλάχιστον ἔλαβε μέγα μέρος, ὡς θὰ ἴδωμεν παρακατιόν.

«Τὸ οὐράνιον ἐξάγεται ἐκ τινος χύματος εὐρισκομένου ἐν τῷ Joachimstal τῆς Βοημίας. Ὁ κ. Κουρῆ, κατὰ τὸ 1898 μεταβάς ἐκεῖ, ὅπως ἐξαγάγῃ τὸ οὐράνιον ἐκ τοῦ χύματος τούτου, παρετήρησεν, ὅτι ἀποθέματα τινὰ εἶχον τὰς αὐτὰς ιδιότητες ἀλλ' ἰσχυρότερας. Τότε λοιπὸν ἡ κυρία Κουρῆ διὰ σειράς χημικῶν ἐργασιῶν, κατώρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ μικροτάτην ποσότητα ραδίου.

— Πόσον;

— Ὡ! ἐχρειάσθησαν δέκα τόννοι γῆς τοιαύτης, ἵνα ἐξαχθῶσι περίπου δύο τρία δεκάτογραμμά ραδίου. Φαντασθῆτε λοιπὸν ὁ πόσον μυθώδης εἶνε ἡ σημερινὴ ἀξία τοῦ ραδίου. 150,000 φράγκα χρυσᾶ τιμᾶται νῦν τὸ γραμμάριον!

— Δηλαδή τὸ χιλιόγραμμον τιμᾶται 150 ἑκατομμύρια!

— Μὴ προβαίνομεν εἰς τοιοῦτους ὑπολογισμούς. Δὲν εἶνε ἡ τιμὴ αὕτη βεβαία, οὔτε σταθερά. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχουσι περισσότερα γραμμάρια. Ἡ κ. Κουρῆ δὲν ἔχει ἐξαγάγει οὔτε δύο γραμμάρια.

— Ὑμεῖς;

— Δὲν ἔχω καθαρὸν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὰς εἰδείξα εἶνε χλωριούχον καὶ βρωμιούχον

ράδιον. Δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἀλατούχον ράδιον εὐκόλως, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ μικρότερας ἰσχύος.

Τὸ ράδιον εἶνε ἐνεργητικώτερον τῶν οὐρανίων ἢ ἀκτίνων Βεκκερέλ, κατὰ ἑν ἑκατομμύριον. Τοῦτο δὲ, τὸ ὅποιον βλέπετε, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ καθαρὸν ράδιον, εἶνε 7 χιλιάδες πρὸς ἑν ἑκατομμύριον.

Ἐκεῖνο δ' ὅπερ εἰδείκνυε τῷ δημοσιογράφῳ ἦσαν δύο μικροὶ σωληνὸς ὑάλινοι, συγκεκολλημένοι κατὰ τὰ ἄκρα, πάχους πτεροῦ χήνας, ἐντὸς τῶν ὁποίων διεκρίνετο οὐσία τις ὑπόλευκος, ὡς ἄμμος.

— Οἱ μικροὶ οὗτοι σωληνὸς, εἶπεν ὁ κ. δ' Ἀρσονβάλ, ἀρκοῦσιν, ὅπως προξενήσωσιν ἐγκαύματα ἐπὶ τοῦ δερματός σας.

— Ὅπως εἶνε τώρα;

— Βεβαίωτα. Ὁ κ. Κουρῆ φέρων τοιαῦτα ἐντὸς τοῦ θύλακος τοῦ ὑπενδύτου τοῦ ὑπέστη ἐγκαύματα ἐπὶ τοῦ δερματός. Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι τὰ ἐγκαύματα ταῦτα δυσκολώτατα θεραπεύονται. Ἐπίσης καὶ εἰς τὰς χεῖρας ὑπέστη τοιαῦτα ὁ κ. Κουρῆ.

— Ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι θερμότητα καθόλου, εἶπεν ὁ δημοσιογράφος, κρατῶν εἰς χεῖρας του τὰ σωληνάρια.

— Βεβαίως, κύριε, καθὼς προσέτι δὲν βλέπετε καὶ τὸ φῶς αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο μὴ σὰς ἀπάτῃ.

Ἴδου λοιπὸν αἱ ιδιότητες τοῦ Ραδίου. Ἐνεργεῖ ὡς τὸ οὐράνιον, ὡς αἱ ἀκτίνες Χ, ἀλλὰ μετ' ἐκτάκτου ἐντάσεως ἐν τούτοις δὲν ἐνεργεῖ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σώματός τινος, ὡς αἱ ἀκτίνες Χ· καίει μόνον τὸ δέρμα.

Ἐχει ὁμως τοιαύτην φωτιστικὴν δύναμιν, ὥστε, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἴχομεν μεγάλην ποσότητα ἐκ τούτου, θὰ ἀπέδιδε μέγιστον φῶς καὶ ἴσως ἀκόμη θὰ ἔκαίει τοὺς πλησιάζοντας αὐτό!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ δ' Ἀρσονβάλ ἐκλείσσε τὸ ρεῦμα καὶ ὁ ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ της αἰθούσης ἐσβέσθη· τότε ἔλαβε τὰ σωληνάρια τοῦ ραδίου, ἅτινα ἤδη ἐν τῷ σκότει ἐφωσφόριζον.

Ἀφοῦ πάλιν ἐφώτισε τὸ γραφεῖον του, ὁ κ. δ' Ἀρσονβάλ ἔδωκε τῷ ἐπισκέπτῃ του ἰσχυρότατον ἀστεροσκοπίον ἀνευ ὑάλων. Ἦτο μέλαν τι κυτίον, καλῶς ἐφαρμοζόμενον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται τὸ φῶς. Ὁ πυθμὴν αὐτοῦ ἦτο κεκλεισμένος διὰ μελανοῦ πινακιδίου, κεχρισμένου ἐσωτερικῶς διὰ πλατινο-κυανούχου βαρίου. Τοῦτο ἦτο τὸ λεγόμενον ἀλεξίπτουρον Ρέντγεν.

— Βλέπετε τίποτε;

— Οὐδὲν ἀπολύτως.

— Καὶ ἤδη;

Ἦδη πραγματικῶς ὁ δημοσιογράφος ἔδλε-

πεν ὀπισθεν τοῦ μαύρου πίνακος τοὺς μικροὺς σωληνὸς οὗς ἐκράτει ὁ κ. δ' Ἀρσονβάλ, ἀλλ' ἤδη πολὺ πλέον καθαροτέρους ἢ πρὶν ἐν τῷ σκότει.

— Ἄλλη τις ιδιότης τοῦ ραδίου, εἶπεν ὁ σοφὸς καθηγητὴς, εἶνε, ὅτι κάμνει νὰ φαίνονται τὰ φωσφοροῦντα σώματα. Τέλος ἡ θερμότης αὐτοῦ εἶνε ἀνάλογος δι' ἑν γραμμάριον, μετ' ἡν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἢ μετ' ὅσον κηρίου. Δύναται νὰ ἀναλυθῇ ὁ ὑάλινος ὄγκος του εἰς μίαν ὕραν. Ἀποβάλλει ἀκαταπαύστως ἀρνητικὸν ἠλεκτρισμὸν καὶ ἀκαταπαύστως ἐπίσης ἀπορροφᾷ θετικόν. Θέλετε νὰ τὸ ἴδητε;

Καὶ ὁ κ. δ' Ἀρσονβάλ κομίζει ἐν ἠλεκτροσκοπίῳ, λουγδουρικῆν τινὰ λάμψιν, ἐν ἣ κρέμανται δύο φύλλα χρυσοῦ.

— Βλέπετε, εἶπεν ἠλεκτρίζω, δι' οἴου ἄηποτε τρόπου, τὰ χρυσᾶ ταῦτα φύλλα καὶ ἀπομακρύνονται ἀλλήλων. Θέλουσι δὲ μείνει οὕτως ἐπ' ἀόριστον χρόνον, καθόσον φυλάττουσι τὸν ἠλεκτρισμὸν, ὃν τοῖς ἔδωσα. Ἦδη πλησιάζω ἐνα τῶν σωληνῶν τοῦ ραδίου, χωρὶς νὰ ἐγγίξω τὴν φιάλην.

Πρὸς στιγμὴν τὰ φύλλα ἐπλησίασαν ἀλλήλα.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπαιράνωμεν, ὅτι τὸ ράδιον τοῦτο ἀπερρόφησε τὸν ἠλεκτρισμὸν τῶν χρυσῶν φύλλων. Τὸ ράδιον λοιπὸν εἶνε, ὡς βλέπετε, κλέπτης τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸν ὑπέξαιρει ἐν τῷ ἀέρι, παντοῦ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκηται καὶ διὰ μέσου πάντων τῶν ἀντικειμένων.

— Τὶ συμπέρασμα λοιπὸν ἐξάγετε ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης;

— Οὐδὲν ἐτι γνωρίζωμεν, εἰμὴ τοῦτο. Τὰ πάντα ἀνατρέπει. Μελετῶμεν. Τοῦτο μόνον δύναμεθα νὰ εἴπωμεν.

— Καὶ ἐν τῇ ἰατρικῇ;

— Καὶ δι' αὐτὴν μελετῶμεν. Μελετῶ, καὶ ἐγὼ ἐπίσης, καὶ οὐδὲν ἐτι δύναμαι νὰ εἴπω. Λέγουσιν, ὅτι θέλει θεραπεύει τὸν καρκίνον. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσω. Ὅτι ὀπισθοδρομεῖ τὴν πρόοδον τῶν ἀσθενειῶν, ἐγὼ δὲν εἶμαι βέβαιος ἐπι.

— Τέλος, νομίζετε, ὅτι εἶνε τὸ φῶς τοῦ μέλλοντος;

— Μὴ προχωρῶμεν τὸσω ταχέως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶνε ἀκόμη φῶς εὐθηνόν.

Ταῦτα ἐδημοσίευσεν ὁ «Γαλάτης» περὶ τοῦ νέου μετάλλου· ἀλλὰ δ' ἐφημερίδες, τομμηρότερον χωροῦσαι ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ραδίου, γράφουσι

«Εἰς ὅλας τὰς θερμοκρασίας ἡ ἀκτινοβολία αὐτοῦ εἶνε ἰσὴ καὶ ἀναλλοίωτος, εἴτε εἰς 250 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, εἴτε εἰς 100 ὑπὲρ αὐτό. Αἱ ἀκτίνες αὐτοῦ καθιστῶσιν εὐλεκτραγωγὰ ὅλα τὰ ὡς ἀπομονωτικὰ θεωρούμενα σώματα (ἀέριον, πετρελαίον, βεγγίνην κτλ.). Τέλος, τὸ καὶ σπουδαίον, εἶνε ὅτι τὸ ράδιον πραγματοποιεῖ τὸ μέγα ὄνειρον τοῦ ἀναλλοιωτοῦ. Ἐκπομπῶν ἢ ἐπιστῆμη εὐρίσκηται ἐναντὶ νέου σώματος, ἥτις καίει, φωτίζει ἢ ηλεκτρίζει· ἐξατμίζεται καὶ παρ' ὅλα ταῦτα μένει ἀναλλοίωτος. Ἐἶνε δὲ καὶ ἐναντὶ νέου σώματος, ἐξερχομένου πλέον τῶν γνωστῶν φυσικῶν νόμων, ὅποτε δὲν γίνεαι οὐδὲν μέρος τοῦ βάρους του, οὐδὲν στοιχεῖον τῆς δυνάμεως του, ἀποτελεῖ δὲ ἀνεξάντλητον πηγὴν δυνάμεως καὶ ἐνεργείας.

Τὸ δυστύχημα ὁμως εἶνε, ὅτι ὅλα ταῦτα ἐκμηδενίζονται καὶ μένουσιν ὄνειρα, ἂν τὸ νέον τοῦτο μέταλλον εὐρίσκηται ἐν μικρᾷ ποσότητι ἐν τῇ γῇ, ἢ εἶνε δυσεῦρετόν, ὡς τὴν σήμερον. Τὴν τιμὴν τοῦ νέου γραμμ. ραδίου ἐξεθεσαμέν ἀνώτερον, ἀλλὰ καὶ ἡ μυθώδης αὕτη ἀξία, του εἶνε θεωρητικὴ, διότι καὶ νὰ θελή τις ν' ἀγοράσῃ ἐν γραμμαρίῳ σήμερον, δὲν εὐρίσκει, ἐκτὸς τοῦ ἐλαγίστου ποσοῦ ὅπερ κατέχουσιν ὁ εφευρέτης καὶ οἱ μελετῶντες τὸ νέον μέταλλον ἐν Παρισίοις.

Εἶπομεν πρὸς τούτοις ἐν τοῖς ἀνωτέρω, ὅτι εὐρίσκηται εἰς τὰ γῶματα τῆς Βοημίας ταῦτα κατέχουσιν Ἀυστριακοί, οἵτινες πάλιν ἀρνούνται τὴν πώλησιν τῶν, καθόσον μεταχειρίζονται ταῦτα εἰς τὴν υλοποίησιν.

Ἐν τούτοις οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἀγγελοὶ, ἐννοήσαντες τὴν σπουδαιότητα τοῦ ραδίου σπεύδουσι νὰ ἀγοράσωσι ὅλα τὰ μεταλλικὰ χύματα, ὅπου ὑποτίθεται ἡ εὐρεσις ραδίου, ἐνῶ ἡ Γαλλία, εἰς ἣν οφείλεται ὅλη ἡ δόξα τῆς ἀνακαλύψεως, ἀδυνατεῖ καὶ νὰ κέρσῃ ταύτην, ἐλλείψει πόρων.

Τοῦτο ἦτο πολὺ διὰ τοὺς φιλόπατρις Γάλλους. Καὶ εἰς τὴν ἐπικρίσιν τοῦ καθηγ. τοῦ δ' Ἀρσονβάλ, ὅπως δι' εἰσφοράς τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ ἐξευρεθῶν ὁ πόρος πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ ραδίου, πρῶτη ἡ Παρισινὴ «Πρωία» ἢ πρωτοστάτουσα εἰς τὰς ἔθνικας ἰδέας, ἐδήλωσεν, ὅτι προσφέρει ὡς πρῶτην δόσιν 30 χιλιάδας φράγκων.

Οὕτως ἀνεκαλύφθη τὸ θαυμάσιον τοῦτο νέον μέταλλον καὶ ὑπὸ τριακτῶν σπηθῶν προχωροῦσιν αἱ ἐργασίαι καὶ μελετᾶται ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα τὰ ἀποτελέσματα νὰ ὦσιν ὑπερνεύχιστα πρὸς δόξαν τῆς Γαλλικῆς λαοῦ καὶ τῆς ἐπιπέτης.

Η ΠΡΟ 6400 ΕΤΩΝ ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΓΡΑΦΗ

Οι αναγνώσται των Έπων του Όμηρου καλώς γινώσκουσιν, ότι ταῦτα ὁ ποιητής δὲν παρέδωκε γραμμένα, ἀλλὰ διὰ φωνῆς, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδιδόμενα μέχρι τοῦ Πεισιστράτου, ἔκτοτε δὲ συνημολογήθησαν, ὡς ἔχουσι σήμερα. Ἄλλ' ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Όμηρου ἡ γραφή δὲν ἦτο, τοῦλάχιστον ἐν Ἑλλάδι, γνωστὴ, ἐξάγομεν καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἰλιάδι σημειούμενων, κατὰ τὰ ὅποια ὁ βασιλεὺς Πρῶτος ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλαγθῆ τοῦ πρὸς αὐτὸν παρὰ τῆς συζύγου του Ἀντίκας συκοφαντηθέντος Βελλεροφόντου, ἀλλὰ μὴ θύλων τὸν φονεὺν, χαραξάς ἐπὶ πινακίδος σημεῖον θανάτου καὶ παραδούς εἰς αὐτὸν, διέταξε νὰ μεταφέρῃ καὶ ἐπίδωσῃ εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Λυκίας, πειθερόν του, ὅπως οὗτος τὸν φονεὺν, μὴ ἐγγουρῶντα τὸν διὰ τῆς πινακίδος παραγγελλόμενον θάνατόν του.

Ἄλλ' ὡς γνωστὸν καθίσταται ἤδη, ἡ παρ' Ἑλλήσιν ἀγγλία τῆς γραφῆς δὲν ὑφίστατο καὶ εἰς τὰ ἄλλα πρὸ τοῦ Όμηρου ἀκμάσαντα κράτη, ἐνθα ὅμως τὸ καταπληκτικὸν γεγονός, ὅπερ ἡ ἀνθρωπίνῃ βιόσῳ ἐτετέλεσεν εὐρούσα τὴν γραφήν, δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα ἐνός μόνου, ἀλλὰ βραδέως τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, ἐξεληχθεῖσα ἐπὶ χιλιάδας καὶ ἴσως δεκάδας χιλιάδων ἐτῶν.

Ἦρξάτο δὲ αὕτη διὰ χοδρεοειδούς ζωγραφικῆς παραστάσεως, οἷαι εἰσὶν αἱ τῶν Μεξικανῶν καὶ Αἰγυπτίων, καὶ ἐξηκολούθησε διὰ τοιούτων παραδόξων σημάτων, ἐκάστου λαμβανομένου ὡς μία συλλαβὴ, ὡς ἡ τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσυρίων, μεταβληθεῖσα κατὰ μεταγενεστέρων ἐποχῶν εἰς ἀλφάβητον, ὡς ἐκείνο τῶν Φοινίκων, Ἑλληνῶν καὶ Ἑτρούσκων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνάπτυξις αὕτη ἐβάδισεν ἐπιπὶ τὰ πρόσω, διότι ἐκατοντάδες διαφόρων ἀλφάβητων ἐξεπονήθησαν, διαφερόντων οὐσιωδῶς τῶν μὲν ἐκ τῶν δε, ὡς ἡ τρέχουσα τῶν Ἀράβων γραφή, τὰ στικτὰ γράμματα τοῦ Θιβέτ, οἱ ἀλύγιστοι τυπικοὶ χαρακτήρες τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐπιταφίων καὶ αἱ κακογραφαὶ ἐνός Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Πράγματι δὲ μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς τυπογραφίας, οἱ χαρακτήρες οὗτοι πάντοτε μετεβάλλοντο καὶ οὐδεμία γενεὰ ὑπελείφθη, μὴ ποιήσασα, ἴστω καὶ ἐλαφρὰς ἀλλοιώσεις, εἰς τὴν κληροδοτηθεῖσαν αὐτῇ χειρογραφίᾳ· αἱ μετατροπαὶ δ' αὐταὶ διαδοχικῶς προσετίθενται κατὰ τὴν πύροδον τῶν γενεῶν, ἀπετέλεσαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐκατονταετηρίδων, γενικὴν ὄψιν γραφῆς, καθόλου μεταβληθεῖσαν.

Ἡ ἱστορία τοῦ καταπληκτικοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου κατορθώματος, δι' οὗ ἐπετεύχθη τὸ θαῦμα τῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἰδεῶν τῶν ἀνθρώ-

πων ἄνευ προσωπικῆς συναφῆς, ἡ ἱστορία αὕτη μόλις ἐσχάτως ἐγράφη καὶ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Henry Smith Williams, συνοδευομένη ὑπὸ ὑπερῶτακτων πανμοιογραφῶν ἀναπαραγωγῶν ἐνδιαφερόντων γλωσσῶν, διαφόρων ἐποχῶν. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν τούτον, ἡ εἰκαστικὴ γραφὴ τῶν Μεξικανῶν, παριστᾷ τὸν ἀρχαιότερον τύπον τοῦ γραφῆν, οἷος εἶναι ἡ παράστασις ζωγραφικῶν, ἐφ' ὧν νὰ δύνανται ν' ἀποδοθῶσι συμβολικαὶ ἐννοιαί. Ἐκαστος δὲ λαὸς ἐμάθων κατ' ἴδιον τινα τρόπον νὰ γράφῃ, ἤρξατο κατὰ παραπλήσιο τρόπον. Ἄλλ' ὡς φαίνεται, ἡ ἰχνογραφία ἦτο πολὺ στοιχειοδεστέρα πύχη τοῦ γραφῆν, καίτοι δὲ πλειστάκις ἐλέχθη, ὅτι ὁ δυνάμενος νὰ γράφῃ δύναται νὰ μάθῃ καὶ νὰ σχεδιάσῃ, τούτο εἶναι μόνον κατὰ τὸ ἡμίον ἀληθές, καθόσον ἡ πλήρης ἀλήθεια εἶναι, ὅτι πάμπολλοι λαοὶ ἀφ' ἑξέποχῆς κατώκων ἀκόμη εἰς στήλαια, ἤρουναντο νὰ ἰχνογραφῶσιν, ἐνῷ οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχον περὶ γραφῆς, ὡφελε δὲ νὰ παρέλθῃ εὐρὺ στάσιον ἐκπολιτισμοῦ, ἵνα κατορθωθῆ ἡ ἐστὼ καὶ χονδροειδῆς διὰ ζωγραφικῆς παραστάσεως γραφή.

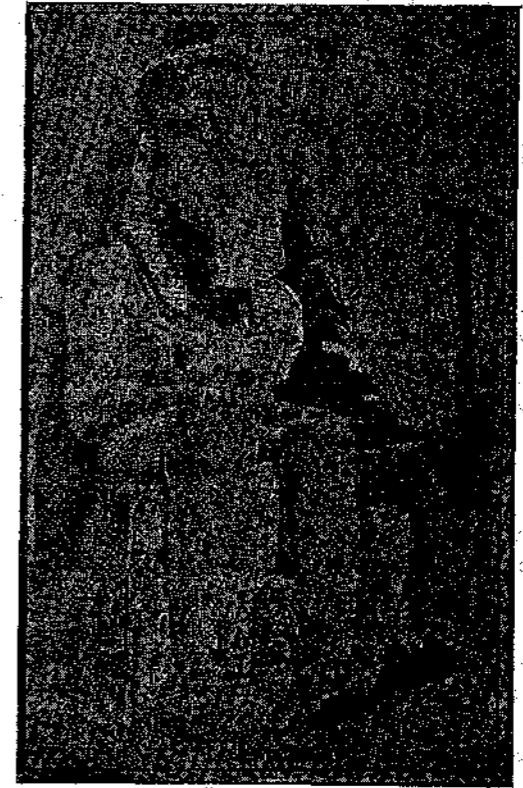
Τέλος πέντε διαφοροὶ λαοὶ φαίνονται, ὅτι ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων, προσήγγισαν τὸ στάσιον τοῦτο τῆς ἀναπτύξεως. Οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Μεξικῶ, οἱ Κιέζοι, οἱ Χιτίται, οἱ Βαβυλωνιοὶ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι. Ἴσως δὲ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης, ὧν ὁ χαρακτήρ τῶν γραφῶν ἤδη μόλις βλέπει τὸ φῶς κατὰ τὰς ἐκαὶ εἰσνεργουμένης ἀνασκαφῆς, εἶναι ὁ ἕκτος, πιθανῶς ὅμως νὰ ᾖσιν καὶ ἄλλοι λαοὶ ὧν ἡ ἐξιστόρησις ἀπολέσθη διὰ παντός. Ἄλλ' οἱ μνημονευθέντες, εἶναι ἐκεῖνοι, ὧν ἡ γραφὴ διατηρηθεῖσα πρὸ πάντων ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῶν ἤδη ἀνασκαπτομένων ἀρχαίων πύλων, τίθεται ὑπὸ μελέτην. Ἐκ τῶν διαφόρων τούτων τῆς εἰκονογραφικῆς γραφῆς, ἡ τῶν Αἰγυπτίων, ὡς ἐνδείκνυται ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Θεοῦ Ἀτμῶ, ἦτο ἡ μᾶλλον τελειοπεποιημένη. Πράγματι δὲ ἦτο παράδοξόν τι σύμπλεγμα. Τινὲς τῶν χαρακτήρων αὐτοῦ εἰκονίζουσαν ἀντικείμενα, ἄλλοι ἀφηρημένας ἰδέας, ἄλλοι εἰκονίζουσαν σημεῖα καὶ ἄλλοι παρατίθενται εἰς τὸ τέλος τῶν λέξεων, ὅπως ἐοθὴ εὐρυτόρα ἐξηγήσιν τοῦ σημαίνοντος, ἐν συνόλῳ κατὰ πολὺ προσομοιάζοντες τοὺς ἐν ταῖς στήλαις τῶν σημερινῶν ἐφημερίδων περιεχομένους παιδικούς γρίφους· ἐπὶ παραδείγματι, ὑποθετήσθω, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γραφῆ ἡ λέξις «λεοντόκαρδος». Ὁ ἐτίθετο 1) ἡ ἰχνογραφία τοῦ λέοντος 2) ἡ ἰχνογραφία καρδίας καὶ 3) πρὸς συμπλήρωσιν ἡ ἰχνογραφία νεαροῦ ἀνδρός. Καὶ ταῦτα μὲν ἀποτέλουσι τὴν μέθοδον τῆς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων γραφῆς, ἥτις ἐτίθετο ἐν γενικῇ χρήσει, τοῦλάχιστον ἐπὶ τέσσαρας ἐπὶ πέντε χιλιετηρίδας, μετὰ τοῦ λαοῦ, ἀντιπροσωπεύσαντος κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς χρονικῆς φαύτης περιόδου τῶν ὑψηλότερων τοῦ κόσμου πολιτισμῶν, καὶ διὰ τῆς γραφῆς ταύτης συνθέσαντες τὴν ἱερὰν αὐτῇ Βίβλον, τὸ περι-

φημον καλούμενον βιβλίον τοῦ θανάτου. Γράφοντες δὲ μετεχειρίζοντο τὸν ἐν κυλίνδρῳ πάπυρον, ἀλλὰ καὶ ἐπραττον τοῦτο χαράσσοντες ἐπὶ στήλων καὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ναῶν. Ἄλλ' οἱ Ἕλληνες, ἀδυνατοῦντες ν' ἀναγνώσων τὴν γραφὴν ταύτην, ὑπέθεσαν ἀδιστακτικῶς ὡς ἱερὰν παράστασιν, ἐφ' ἧ καὶ ἔδοντο αὐτῇ τ' ὄνομα ἱερὰ γλυφῆ καὶ ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας μετὰ τὴν κατάκτησιν τῶν Ῥωμαίων τῆς Αἰγύπτου, οὐδεὶς ἀντὶ τὸν κόσμον ὅλον ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτα, ἕως οὗ ἡ παιδεία τοῦ 19ου αἰῶνος ἀνασκαλεύσασα τὸ μυστικόν, ἀνεῦρεν, ὅτι ἡ Αἰγυπτία γραφὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἀπέβλεπεν εἰς ἱερὸν σκοπὸν· καὶ ὅτι οἱ οἰκοδομήσαντες τὴν σφίγγα καὶ τὰς πυραμίδας ἔσχον ποικίλην φιλολογίαν, οὐχὶ ἀνομοίαν τῶν σημερινῶν ἐθνῶν, ἐπίσης δ' ὅτι αἱ ἀρχαιόταται συντομαὶ ἱστορίαι εἶχον γραφῆ διὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς ταύτης γραφῆς καὶ εἰς χρόνους οὐχὶ κατὰ πολὺ ἀφισταμένους τῆς ἐποχῆς τῶν πυραμίδων.

Ὁ γραφεὺς ταύτης ἔδει νὰ ἦ ὅπως ὅποτε τεχνίτης, ἵνα ἰχνογραφῆ τοὺς Αἰγυπτιακοὺς χαρακτήρας, ἐν τῇ Ἀσίᾳ δὲ οἱ Βαβυλωνιοὶ καὶ Ἀσυριοὶ — οἱ πρῶτοι ἦσαν οἱ πρόγονοι τῶν Ἑβραίων — ἐβεβλήσαν κατὰ τι τὴν μέθοδον τῶν Αἰγυπτίων, καθιστῶντες εὐκολοτέραν τὴν ἰχνογραφῆσιν τῶν χαρακτήρων· μολοντί δ' οὗτοι ἤρξαντο γράφοντες δι' εἰκονογραφημάτων, κατέληξαν οὐχ ἥττον εἰς τὸ νὰ ἐκτιμῶσιν τὴν ἀξίαν τῆς ἀπλότητος, καὶ ἐξέμαθον τέλος νὰ κατασκευάσωσι τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς σύμβολα, συμπλέκοντες ἀπλὰς σφῆνας μετὰ κανονικῶν γραμμῶν.

Ὁ μελετῶν τὴν γραφὴν δύναται ν' ἀνεῦρη πολλὰς τεχνικὰς ιδιότητας ἐν τῷ συστήματι τῶν γραμμῶν, μεγάλου ἐνδιαφέροντος· ἀλλὰ τὸ καταπλεῖσον τὸν ἐξεταστήν τούτου, εἶναι ὁ ἀλλοκοτὸς χαρακτήρ τῶν μνημείων, ἐπὶ τῶν ὁποίων πολλὰ τοῦ λαοῦ τούτου ἐγγραφαὶ εἰσὶ γεγλυμμένα, ὡς ἐπὶ παραδείγματι φαίνεται ἐφ' ἐνός κολοσσαίου ἀγάλματος λέοντος, φέροντος κεφαλήν ἀνθρώπου, θεταμένου πρὸ τῆς εἰσόδου ἀνακτόρου βασιλέως τινός τῆς ἀρχαιοτάτης πόλεως Νινευῆ, ὅπερ ἴσως καὶ νὰ εἶδεν ὁ κατὰ τὴν εἰς ταύτην ἐπίσκεψίν του μεταβάς Ἰωάνης 700 ἢ 800 ἐτη π. Χ. Καὶ τὴν μὲν ὥραϊαν ταύτην πόλιν ὀλίγον μετὰ τοῦτο οἱ Βαβυλωνιοὶ καὶ Μῆθοι ἐπαναστατήσαντες κατὰ τῆς Τυρανίας τῶν Ἀσυρίων κατέστρεψαν καὶ μέχρι θεμελίων κατέσκαψαν. Ἄλλὰ τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἀγαλμα, μετ' ἄλλων ἀντικειμένων, διαξέφυγον τὴν καταστροφὴν, καὶ ἀποκρυθέντα καὶ ἐγχεθέντα, διετηρήθησαν ὑπὸ τὰ χυσοσφραγεύοντα συντρίμματα τῶν αἰῶνων, λησμονηθῆσης καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν.

Ἡ ἱστορία τοῦ τίνι τρόπῳ τὰ μνημεῖα ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὸν 19 αἰῶνα καὶ πῶς κατορθώθη ἡ περίεργος γραφὴ τῶν Ἀσυριακῶν

Τὸ ἀγαλμα τοῦ βασιλέως Ραμασῆ

βιβλίων νὰ ἐρμηνευθῆ, δύσκολον εἶναι ἐνταῦθα νὰ σαφηνισθῆ, περιοριζόμεθα οὐχ ἥττον νὰ μνημονεύσωμεν τῶν ἀναριθμητῶν τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσυρίων διαφόρων τύπων βιβλίων καὶ ἐγγράφων, ἐπισήμων ὑποθέσεων, πωλητηρίων, ἐκμισθώσεων, μετὰ σημειώσεων ἄλλων πολυποικίλων, πολλοὶ δὲ τῶν ἀναγινωστῶν ἡμῶν θὰ ἔχουν ἀκούσει περὶ βιβλίων τινῶν καλούμενων τῆς «Πλάσσεως καὶ κατακλισμοῦ» περιουχόντων διηγήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὁμοίας ἐκείνων τῆς ἡμετέρας Βίβλου. Τὰ ἐπίσημα δὲ ταῦτα ἐγγράφα καὶ βιβλία συνίσταντο κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀργιλοῦ ἀπεσκληρωμένων πλακῶν, κατασταθειῶν ἀδιαφθόρων διὰ τῆς ἀποξηράσεως καὶ ἐκθέσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἥλιον καὶ τοὺς κλιβάνους. Βιβλιοθήκη ἐνός μόνου βασιλέως, ἠδύνατο νὰ περιέχῃ χιλιάδας ἐκ τῶν ἀλλοκότων τούτων βιβλίων, τινὲς δὲ τῶν πινακίδων τῆς γηραιᾶς Βαβυλωνίας χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ 4500 π. Χριστοῦ.

Ἄξιον ἐπισημῶς ἀφήγησις ὑπάρχει περὶ κολοσσαίου τινός ἀγάλματος τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως Ραμασῆ τοῦ μεγάλου, ὅπερ, καίτοι τούτου καθημένου, ἔχει ὕψος 65 πόδων, ἐν ἐστραμμένῳ πρὸς ναὸν ἐπὶ σκληροῦ βράχου ἐσκαμμένον εἰς τὸ Abu Simbel τῆς Νουβίας.

Περιηγητὰς τῆς μέσης 19 ἐκατονταετ. ἐπισκεφθέντες τὸν ναὸν τούτον, ἐμέμφοντο ἄλλους, πρὸ αὐτῶν ἐπίσης ἐπισκεφθέντας τὸν ναὸν περιηγητὰς, οἵτινες εἶχον ρυπάνει διὰ τῶν χυδαίων αὐτῶν

ονομάτων τὰς μετώπας τῶν Αἰγυπτίων θεοτήτων. Ἄλλ' ἔκτοτε ἀπακαλύφθη, ὅτι αὐταὶ δὲν ἦσαν εἰς πρῶτοι βιβλίοι, καθόσον ἐπὶ τοῦ γόνατος ἐνός τῶν αὐτῶν ἀγαλμάτων ὑπάρχει ἐπιγραφή εἰς ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, χαραχθεῖσα παρὰ δύο στρατιωτῶν ὑπηρετησάντων εἰς τὸν στρατὸν τοῦ βασιλέως Ψαμίτιχου καὶ ἐπομένως χρονολογούμενη ἀπο τῶν ἀρχῶν τῆς ἐβδόμης ἑκατοστατηρίου π. Χ.

Ἄλλ' ὅπου θεωρεῖται βανδαλισμὸς κατὰ μίαν ἐπὶ ἀρχῆν, δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ἐναντίον κατ' ἄλλην, καὶ ὄντως σήμερον οἱ ἀρχαιολόγοι, δικαίως ἀπονέμουν εὐχαριστήσεις πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἐκείνους στρατιώτας διὰ τὴν βεβήλωσιν αὐτῶν, καθόσον ἐκ τῆς βραχείας ἐκείνης ἐπιγραφῆς, ἀναφαίνεται τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ αὐτοῦ μορφῇ, ἐν ᾗ μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, πολλοὶ φιλόλογοι ἐπίστευον ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἐγίνωσκον τὴν γραφὴν καὶ μέχρι λίαν μεταγενεστέρως περιόδου μετὰ τὴν ἐβδόμην ἑκατοστατηρίδα.

Ἐκ παραδόσεως εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπαμεν μετεδόθησαν διὰ στόματος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, καὶ ὅτι ἀμφιβολία ὑπῆρχε, ἂν γεγραμμένον ἀντίτυπον αὐτῶν ἦδύνατο νὰ εὑρεθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καίτοι οὗτος ἐπηκολούθησε τὴν διάσημον ἐποὴν τοῦ Περικλέους, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ τέχναι εὑρίσκοντο εἰς τὸ μέγιστον αὐτῶν ὕψος. Ἄλλ' ἢ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ῥαμκοῦ ἐπιγραφή καθιστᾷ τὴν τοιαύτην ἀμφιβολίαν παράλογον, καθόσον ἐὰν ἀπλοὶ μισοφόροι στρατιῶται ἦδύνατο εὐλόγως νὰ γράψωσιν ἐπὶ πέτρας, εὐδαίεθα ἦδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι φιλόλογοι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς δὲν ἐγνώριζον νὰ γράψωσι.

Καὶ ὡς μὲν ἐκ τῆς παλαιότητος ἢ ἐν λόγῳ ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος ἐπιγραφή δὲν καθίσταται εὐδιάκριτος κατὰ τ' ἀποτυπώματα ὅμως ταύτης παρόμοιοι τῶν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης χαρακτῆρων ἐμφαίνονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ ὀπίτης γῆς σαρκοφάγων τῶν Ἐτρούσκων, μετὰ μόνης τῆς διαφορᾶς, ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων σαρκοφάγων ἐπιγραφαί, ἔβαινον ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Καὶ οἱ μὲν ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἔγραφον, ὅτε μὲν κατὰ τὴν μίαν, ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἑτέραν διεύθυνσιν, τῆς γραφῆς ἀναγινωσκόμενης πάντοτε κατὰ τὴν διεύθυνσιν πρὸς ἣν ἐστραμμένον ἦτο τὸ πρόσωπον τῆς εἰκόνας, οἱ δὲ Ἕλληνες τῶν πρώτων ἡμερῶν ἔγραφον καὶ κατ' ἀμφοτέρως τὰς διευθύνσεις ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ, ἐν ᾗ οἱ πρόδρομοι τῶν Ῥωμαίων Ἐτρούσκοι ἐπραττον τοῦτο ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά, λαβόντες ὅμως, ὡς εἶναι βεβαιωμένον τὸ ἀλφάβητον αὐτῶν παρὰ τῶν Φοινίκων, ὡς ἐπίσης ἐπραξαν τὸ αὐτὸ καὶ οἱ Ἕλληνες. Ἀναμφιβόλως δὲ οἱ Ἐτρούσκοι ἐποίουν ἐπιγραφὰς καὶ ἐπὶ ἄλλων ὑλῶν, αἵτινες

ὅπως σὺν τῷ χρόνῳ κατέστράφησαν, ὅπως ἐπίσης καὶ σχεδὸν ὅλα τὰ βιβλία τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων κατέστράφησαν, μὲ μόνην τὴν ἐξαιρέσιν μικροῦ ἀριθμοῦ τεμαχιωτῶν κυλίνδρων παπύρου, διατηρηθέντων ὑπὸ τὴν ἑρᾶν τῆς Αἰγύπτου ἄμμεν, καὶ μίας μόνης βιβλιοθήκης ἐκ τούτων κυλίνδρων ἑκατόνταδ' ἑκατῶν, διατηρηθεῖσες εἰς ἡμιαπηθρακωμένην κατάστασιν εἰς τὴν ἐκ τῆς Λάβας τοῦ Βεζουβίου καταχωσθεῖσαν πόλιν τοῦ Ἡρακλείου.

Ἡ ἐπὶ σκοπῇ εὐχερεστέρως ἀναγνώσεως βιβλιοδέτησις τῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν σελίδων ἐγγραφή, ἤρξαντο ἀπὸ τῶν πρώτων μέσων αἰῶνων· ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι λαοὶ εὐρύτατα ἀπέχοντες ἀλλήλων, ὡς οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Μεξικῶ ἀφ' ἐνός καὶ οἱ τοῦ Βατὰκ τῆς Σουμάτρας, ἔχρῳτο τοῦ αὐτοῦ τρόπου τῆς βιβλιοδέτησεως, ὡς οἱ τῶν ἡμερῶν χρόνων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐκεῖνοι ἔγραφον μόνον ἐπὶ τῆς μίας σελίδος χάρτου χονδροειδοῦς καὶ ἀτελοῦς, ἢ ταινιῶν ἐκ φλοιοῦ ἑνδρόνων, αἱ δὲ τὰ βιβλία αὐτῶν συνέκριντο.

Τὰ ἐκ φλοιοῦ τῶν δένδρων κατασκευαζόμενα βιβλία τῶν Βατὰκ, εἶχον καὶ τὸ πρόσθετον ἐνδιαφέρον τῶν ζωγραφιῶν, αἱ δὲ αὐτὰ ἐκκοσμοῦντο. Ταῦτα δὲν ἀπατέλουν πραγματικὴν ἰχθυογραφικὴν ἀπεικόνισιν, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ἀλλ' ἀπεικονίαν ἦσαν οὐσιωδῶς εἰκονογραφημένα, τὸ εἰκάζοντες γεγραμμένον διὰ περιέργου χαρακτῆρος, ἐχόντων ἁμοιότητα πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀριθμοὺς.

Οἱ χαρακτῆρες δ' οὗτοι, ἢ παραπλήσιοι τούτων, εἰσὶ πράγματι τὰ πρωτότυπα, ἀπὸ τῶν ὁποίων οἱ Ἀραβες ἐπλάσαν τοὺς κατόπιν εἰς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ κόσμου διαβιβασθέντας παρ' αὐτῶν ἀριθμητικὸς χαρακτῆρας.

A. Π.

ΜΑΡΑΖΙΑ

Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου θολωμένα ἀπὸ τῆς λύπης καὶ τὴν ἀχαρὶ ζωὴ σιγασφαλοῦνε ἀποκαμωμένα καὶ σβύνουνε ἀγάλλ' γάλλ' ὅσον κερὶ.

Τὰ φύλλα τῆς καρδιάς μου μαρμαρένα λίγη δροσιά διψοῦν, νεροὶ σταλαγματιὰ μὰ λημερῆς μὲ δάκρυ ποτισμένα ἀπόστασαν καὶ πέφτουνε χωρὶς θωριά.

Τὰ χεῖλη μου κ' ἐκεῖνα ξεραμένα ἐχάσανε τὸ ταῖρι τους ἀπὸ καιρὸ καὶ τώρα ὀφραῖνὰ καὶ χλωμιασμένα ἐνα τραγοῦδι ψέλλουνε λυπητερό.

Τὰ νῆματα μου μ' ἀφήνουν ὀλεσμένα τὴν διάδα τῆς χαρᾶς δὲ βλέπω πουθενὰ καὶ τόσα ὄνειρα ἀφροπλάσμένα νὰ νεκρωθοῦν ἦταν γραπτὸ παντοτεινὰ

Μελισσάδης Βιτάλης

ΤΙ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΒΛΕΠΟΥΣΙΝ

Ἡ τυφλότης! Ὅποιός στερήσεις ἐπάγεται! νὰ μὴ δύναται τις νὰ δῆγηται ὅποια συμφορὰ! νὰ μὴ δύναται τις νὰ βλέπῃ τὴν φύσιν ὅποσον σκότεις! νὰ ἦναι τις ἀνίκανος ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ ὅποια σιγὴ καὶ ὅποια φυλακὴ!

«Δεῖ τῆς ἀναγνώσεως, ὁ κωφὸς δύναται διαρκῶς νὰ ἐπικοινωνῇ πρὸς ἅπαντα τῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν, τῶν ἱστορικῶν, τῶν ποιητῶν, τῶν φιλοσόφων, τῶν ἐρασιτεχνῶν. Ἄλλ' ὁ τυφλὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ πᾶν καὶ ἀπὸ πάντας. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐπαίτιος, εἶναι ὁ ἀπολύτως φυλακισμένος».

Οὕτως ἀπεφάνητο ἄλλοτε ὁ διάσημος συνθέτης Γκουινώ, ἐρωτώμενος ἐν ἐπιτροπῇ νὰ ἦναι κωφὸς ἢ τυφλός. Βλέπῃ τις λοιπὸν, ὅτι καὶ δι' αὐτὸν τὸν δοκιμαζόμενον τσαούτα ἀπολαύσεις διὰ τῆς ἀκοῆς μέγαν μουσικόν, ἢ κωφότης δὲν ἰσοῦζετο δυστύχημα, παραβαλλομένη πρὸς τὴν τυφλότητα.

Καὶ μολαταῦτα πολλὰκις παρατηρεῖται, ὅτι οἱ κωφοὶ εἰσὶ τεθλιμένοι, ἐν ᾗ οἱ τυφλοὶ εἰσὶ εὐχαριεῖς, καὶ οἱ μὲν εὐχαριεῖς ἀλλὰ καὶ ἐμκλητικοί, περιέρχονται διὰ πᾶν πράγμα καὶ φίλοι τῶν τεξιδίων ἀέπως ἴδωσι πάντα τόπον».

Ἀκούει τις αὐτοὺς λέγοντας, «εἶδον τὸ τάδε πρόσωπον» ἢ κάλλιον «τὸ τάδε πρόσωπον ἔχει τὸ ὄρος καλόν, ἢ οἱ φαίνεται ἡλικιωμένον». «Τὸ παιδίον τοῦτον πῶσον ἐμειγάλωσε... Τὶ ὠραία οἰκία, τί ὠραῖος ἥλιος! Τὶ εὐμορφῆ ἀνθή!» Ἄλλὰ τί σημάζουσι ταῦτα πάντα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν; Διὰ τίνων μέσων ἀντιλαμβάνονται τῶν πραγμάτων; Τὶ βλέπουσι λοιπὸν οἱ τυφλοὶ;

Ἰδὸν μερικά παραδείγματα διασήμων τυφλῶν, οἵτινες διαψεύδουν τὴν περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν ἀτυχῶν τούτων πρόληψιν. Χωρὶς δὲ νὰ ἐμνησκώμεν περὶ Ὀμήρου καὶ Μιλτωνος, οἵτινες ὄντες τυφλοὶ ἀμφοτέροι, ὁ μὲν ἀπήγγελλε τὰ ἔπη αὐτοῦ, ὁ δὲ ὑπηγόρευε εἰς τὰς θυγατέρας του τὰ ποιήματά του, ὑπῆρξεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβριγίας καθηγητῆς τῶν μαθηματικῶν τυφλός, ὁ Νικόλαος Saunderson. Καὶ πράγμα ἀπίστευτον, ἐδίδασκε τοὺς τῆς ὀπτικῆς νόμους, ἀναλύων τὴν φύσιν τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων, ἐξηγῶν τὴν θεωρίαν τῆς ὁράσεως καὶ ἐχθῆτων τὴν πορείαν τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων διὰ μέσου τῶν φακῶν.

Ὅχι! πρὸ πολλοῦ οἱ Ἄγγλοι ἐξελέξαντο, ὅπως διευθύνῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ταχυδρ. καὶ Τηλεγράφων τὸν ἀόμματον Μ. Fawcett, ἀποθανόντα εἰς τὸ Cambridge τῷ 1884. Εἰκοσιπενταετῆς εἰσῆρχετο εἰς τὴν πολιτικὴν καλαίστραν, ὅτε ἀτυχῆς συμβῆν εἰς τὸ κυνήγιον τῷ ἀφῆρει τὴν ὄρασιν.

Κατὰ τὴν εἰς Brighton τῷ 1864 ἐκλογικὴν δι-ἀλεξιν, ἔλεγε, ὅτι τὸ ἀραιρέσαν μοι τὴν ὄρασιν ἀτύχημα, μόλις πρὸ πέντε ἐτῶν ἐγένετο. Ἐθῆρευον πέρδικας, ὅτε διπλῆ ἐκπυροκρότησις ἐπέλυσε ἀτύχως ἀπὸ ὄπλων φίλου μου, μὲ προσέβαλε κατὰ πρόσωπον καὶ ἐπληξεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς μου, ὅτε ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα ὑπερβλέπετε. Ἦτο μετὰ μισῆμην ἡμέραν τῆς φθινοπώρου καὶ εὐρισκόμην ἐκεῖ ὀρθίως θαυμάζων μετ' ἀπολαύσεως μιστῶν ὠραιωτέρων τῆς Ἀγγλίας κοιλῶν. Τὸ τοπαῖον τοῦτο ἐφωτίζετο δι' ὄλης τῆς λάμψεως

τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου. Ἦν ὁ ἥλιος δ' ἀμέτως, ἐτι αἱ ὠραιότητες αὐταὶ τῆς φύσεως εἶχον ἐξαφανισθῆ εἰς νύκτα, ἦν οὐδεμία δεξιότης τῶν ἱατρῶν ἦδύνατο νὰ φωτίσῃ ἢ το πλῆγμα φρικῶδες δι' ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐν δισοτήματι δέκα λεπτῶν ἐγενόμην κύριος ἐμῶν τοῦ καὶ ἀπεφάσιμα νὰ κατισχύσω μετὰ θάρρους καὶ ἀποφαστικότητος ὅλων τῶν δυσκολιῶν. Ἀπεφάσιμα νὰ πράξω ἐφ' ὅσον δυνατόν, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπραττον καὶ νὰ προσδώσω εἰς τὸν μέλλοντα βίον τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς προσδοκίας· ἢ δ' ἀπόφασιν αὐτὴν οὐδέποτε μ' ἐγκατέλειψε».

Κατὰ τὰς ἀναπαύσεις, ἃς ἐπέτρεπον τοῦ Lawcett αἱ ἀσχολίαι, ἐπέβαινον ἵππου, ἐπαγοδοροῦμαι καὶ ἡλίευσεν ὡς πᾶς τις ἄλλος, εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τῷ συμβῇ τί ἀπεικταῖον, κατὰ τὰς τρελλὰς ταύτας διασκεδάσεις. Ὡς ὑπουργὸς δὲ τῶν ταχυδρομείων, ἦτο πολὺ προσεκτικός, καίτοι δὲ ἀόμματος, ἐπέδραπε τὰ πάντα, δίδων τοῖς ὑπ' αὐτὸν νὰ ἐνοήσωσιν, ὅτι ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἄκρον ἀκριβολόγος.

Ἄλλὰ παραδειγματὶ ἐτι πλέον καταπληκτικόν, τοῦ τί δύναται τις νὰ πράξῃ ἀνευ ὀφθαλμῶν, ἔδοτο ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ἀμερικανὸς Gambell, ἀνεβθὼν τὰς κορυφὰς τῶν Λευκῶν Ὀρέων. Οὗτος ὦν σήμερον διευθυντῆς τοῦ βασιλικοῦ κανονικοῦ Κολλεγίου τῶν κομμῶτων τοῦ Λονδίνου, ἐγεννήθη τὸ 1834 εἰς τὴν κομητείαν τοῦ Φρακλίνου Tennessee, ὑπὸ πατρὸς ἀγρονόμου, ζωροῦ δημοκράτου. Τὸ παιδίον μόλις τριετὲς ἐπληρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐξ ἀκαθῆς ἀκακίας καὶ ἐγένετο τυφλόν, ἐξέπεδυσθῆ δὲ εἰς Nashville, ὅπου ἐξέμαθε τὴν μουσικὴν καὶ ἐγένετο κατόπιν καθηγητῆς.

Ἐκτοτε ἀφωσιώθη εἰς τὰ ἀόμματα παιδία τῆς περιφερείας του καὶ εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ Λονδίνον ὅπως ἰδρύτῃ τὸ κολλέγιόν του. Ἄλλὰ πραγματευόμενος περὶ τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν δυνάμεων τῶν τυφλῶν, ἐπειδὴ συνήγαγε πολλοὺς ἀντιπρονοῦντας, ἐσκέφθη νὰ δώσῃ ἰσχυρὸν κτύπημα κατὰ τῆς Βρετανικῆς φαντασίας. Καὶ κατώρθωσε πράγμα δύσκολον μὲν εἰς τοὺς βλέποντας, ἀδύνατον δὲ εἰς τοὺς ἀόμματος, τῆ συνοδείᾳ τοῦ υἱοῦ του νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῶν Λευκῶν Ὀρέων, τουθῆπερ καὶ ἐπέτυχεν ὡς ἐπεθύμει. Ὅλος δὲ ὁ Ἀγγλικὸς τύπος τὸν ἐπεφῆμισε καὶ οὕτω τὸ ἔργον ἐξησφαλίσθη.

Ἄλλὰ μήπως ὁ Cambell εἶναι μίαν ἐξαιρέσιν; Ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ ἰδρυθέντι κολλεγίῳ εἰς Λονδίνον, εἰς ὃ αἱ φυσικαὶ ἀσκήσεις διευθύνονται παρὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Guy Gambell διακεκριμένου σπóρτσμαν, εὐρίσκονται ἀόμματοι ἐκτελοῦντες γυμναστικὴν, παγοδρομοῦντες, ἐκληθοδρομοῦντες, κολυμβῶντες, κωπηλατοῦντες, ποδηλατοῦντες καὶ ὀμάδας δέκα καὶ δώδεκα, οὕτω δὲ διανύοντες ἑκατοστάς χελιομέτρων, διὰ μέσου τῆς ἐν καταπλήξει εὐρισκομένης Ἀγγλίας.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἠκολούθησεν τὸ παραδειγμα αὐτοῦ. Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1888 τρεῖς ἀόμματος πάντες καθηγηταὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου, νεοί ματοὶ τυφλοὶ τῶν Παρισίων, οἱ Syme, Vielhomme καὶ Guibeaυ διενήργησαν τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρους Camprousse, συνοδευόμενοι παρὰ τριῶν ὀδηγῶν.

Τὰ διάφορα ταῦτα γεγονότα, ἐπιβεβαιούμενα παρὰ πολλῶν μαρτύρων, — μαρτύρων αὐτοπτῶν — εἶσι

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΕΜΠΩΝ

Η κοιλιά των Τεμπών, χωρίζει τα δύο υπερύψηλα όρη, τον Όλυμπον και την Όσσαν, διαρρέεται υπό του Πηνειού, έχει μήκος 1 1/2 και πλάτος ποικίλλον μεταξύ 30 γαλ. ποδών μέχρι 200 βημάτων. Τα δύο όρη φαίνονται ίσως υπό βιαίου απόσπασθέντα σείσμου. Ο Όλυμπος κατέρχεται απότομος αμφοτέρωθεν καταλείπων άτραπών μεταξύ αυτού και του ποταμού, ώστε και παλαιά και νύν επί της Όσσης κείται η όδος, ήτις εν μέρει εισοδύ αλίγον υπέρκειται της κοίτης του ποταμού, εν δε τῷ μέσω αίρεται και εἰς ἰκαχόν βάθος φαίνεται κυλίων ἡρέμα δίκην ἐλαίου τα ἀργυρᾶ ρεύματά του, ὁ Πηνειός. Ἡ χαοίεσσα αὐτῆ κοιλιά ἔχει καλλοῖας ἀπαρμιλλοῦς, καὶ συνδυάζει θαυμασίας ἀντιθέσεις. Ἀφ' ἑνὸς βράχου υπερύψηλοι καὶ ἐρυθροί, καὶ καρμφαὶ οὐραναβάνονες καταπλησσοῦν τὴν φαντασίαν, ἀφ' ἑτέρου ὁ ἡσυχος ροῦς τοῦ ποταμοῦ, πρῶτον στενωπτερος ποῦ δὲ πλατύτερος σχηματίζει νηοῖδιον χάριεν καὶ αἰ παρὰ τοὺς πόδας τῆς Όσσης πεδιά-

δες μορφοῦσι χλοερά τοπεῖα, πλουσίως ἀρδευόμενα ὑπὸ τῶν κατερχομένων ρυακίων ὑπὸ αἰεθαλῶν δένδρων σκιαζόμενα. Ὑπερύψηλοι πλάτανοι καὶ πολυπληθεῖς ἀναδύονται ἐκ τῶν ὄχθων τοῦ Πηνειοῦ. Βλαστάνουσι ἐναμιλλῶς ἡ δρυς, ἡ πρῖνος, ἡ κότινος, ἡ ροιά, ἡ ἱασμος, ἡ μηλέα, ἡ ἰτέα καὶ τέλος ἡ Πηνειῖς δάφνη εἰς ἣν μετεμορφώθη ἡ περικαλῆς ὀμῶνυμος νύμφη, περικοσμοῦσα δι' ἀμαράντου χλωρότητος τὰς ὄχθας. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς Όσσης φαίνονται νάπαι ἀνθοστόλιστοι, ἐπὶ δὲ τοῦ Όλύμπου σπανίως. Ἐν τῷ μέσω τῶν Τεμπῶν διὰ βαθυτάτης χαράδρας κατέρχονται ἐκ τῆς Όσσης παταγῶδως ρυακίου ρεύματα οὐ μακρὰν ὑψοῦται βράχος ὑψηλὸς ἐξ οὗ ἐκρρέει πηγὴ ψυχροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἡτις καλεῖται «Κρυολόγος». Ἐντεῦθεν ἡ κοιλιά εὐρύνεται κινωσιδῶς. Τα Τέμπε λέγονται ἱερά, διότι ἐκεῖ ἐλατρεύετο ὁ Ἀπόλλων. Μάλιστα δὲ εἰς εὐρύτεραν τινὰ θέσιν τῶν Τεμπῶν ὑπῆρχε τὸ πάλαι κὰος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς ὃν ἕκαστον ὄγδοον ἔτος ἐπέμπετο ἐκ Δελφῶν πομπή. Λάρισα. Γ. Δ. Πατρίδης

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Χρήσις τῶν ἠνωμένων λουτρῶν. Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει ἐξεθέσαμεν τὰς δύο συνταγὰς τοῦ χαρτοῦ Solio, ὃν ἡ μίξις περιέχει κεχωρισμένον τὸ chlorure d'or ἐκ τοῦ Hyposulfite ἢ δ' ἕτερα ἠνωμένα ταῦτα. Ἡ χρῆσις τῆς τελευταίας ταύτης συνταγῆς ἔχει οὕτως. 1ον Ἐμβυθίσαι τὰ ἀντίτυπα ἐπὶ ἐν τέταρτον ἐντὸς καθαροῦ ὕδατος, ἀνανεουμένου κατὰ πέντε λεπτά. 2ον Ἐμβυθίσαι χωριστὰ ἕκαστον ἐντίτυπον ἐντὸς τοῦ λουτροῦ. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ ταχύτητα καὶ προσοχὴν ἵνα μὴ τὰ ἀντίτυπα συγκολληθῶσι. Πρὸς τοῦτο νὰ κινεῖται συνεχῶς τὸ πινάκιον. Τα ἀντίτυπα τῶν ἀσθενῶν πλακῶν ἐντὸς 6-8 λεπτῶν εἶνε ἔτοιμα, τὰ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων ἐντὸς 8-10. Ἐν πέμπτον (1/2) τῆς ἐνώσεως 2, (100) δηλαδὴ γραμ. μίγνυμένον μετὰ 1000 γραμ. τῆς ἐνώσεως 1 ἀκούσει πρὸς πλῆσιν ἐνδὸς δευατίου Solio. Ἐντὸς 10-15 λεπτῶν λαμβάνουσι τόνον φαῖδὸν ὑπερῶν. 3ον Μετὰ τὸ λουτρὸν τοῦτο ἀμέσως τὰ ἀντίτυπα νὰ τεθῶσιν ἐντὸς λουτροῦ περιέχοντος: ὕδωρ 1000 γραμ. ἄλας μαγειρικόν 30 »

Τοῦ λουτροῦ τούτου σκοπὸς εἶνε ἡ παῦσις τῆς ἐνεργείας τοῦ διαλυτικοῦ λουτροῦ. 4ον Κατόπι νὰ τεθῶσιν ἐν ὕδατι καθαρῷ ἐπὶ μίαν ὥραν, συχνότατα ἀνανεουμένῳ (16άκις τοῦλάχιστον, λουτρὸν Alun Τὸ ὕγρον τοῦτον εἶνε περιττὸν διὰ τὸν συλήθη καιρὸν. Κατὰ τὸ θέρος ἂν ἡ θερμότης εἶνε τόση, ὥστε ἡ ζελητινῶδες ἐπιφάνεια τοῦ χαρτοῦ σείνει νὰ διαλυθῇ, πρέπει νὰ ἐμβυθίζετε τὰ ἀντίτυπα μετὰ τὴν ἐργασίαν τῆς 1ης παραγράφου ἐντὸς: Alun gr 25 Eau » 1000 Ἐντὸς τούτου νὰ μείνωσιν ἐπὶ 5 λεπτά, καὶ ἔπειτα νὰ τεθῶσιν ἐν καθαρῷ πάλιν ὕδατι πρὸ τοῦ διαλυτικοῦ ὕγρου.

Χρήσις τοῦ δευτέρου λουτροῦ. Δεύτερον λουτρὸν λέγοντες, ἐνοοῦμεν τὸ περιέχον χωριστὰ τὸ διχλυτικὸν καὶ στερεοποιητικὸν ὕγρον ἢ δὲ χρῆσις τούτου εἶνε ὁμοία μετὰ τὴν τοῦ πρώτου λουτροῦ μέχρι τῆς 3ης παραγράφου συμπεριλαμβανομένης. Δι' ἐκ τοῦ χαρτοῦ Solio ἀποτυπόμεναι φωτογραφίαι δύνανται νὰ λάβωσι διαφόρους τόνους, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ τῶν ἐνώσεων. Ἦτοι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τόνον μέλανα ὑπερῶν πρέπει νὰ λάβωμεν ἐξ ἑκάστης ἐνώσεως 100 γραμμάρια.

Διὰ τόνον φαῖδὸν ὑπερῶν 75 γραμ. Διὰ τόνον Sériacé 60 γραμ. Διὰ τόνον Sériacé χρωματισμὸν 30 γρ. Κατόπι λοιπὸν τοῦ λουτροῦ τίθετε τὰ ἀντίτυπα ἐντὸς:

Hyposulfite de Soude 200 gr. Eau 1000

τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ στερεοποιητικὸν ὕγρον. Ἐντὸς τοῦ λουτροῦ τούτου κινεῖσθε τὰ ἀντίτυπα ἐπὶ ἐν τέταρτον, κινεῖσθε συνεχῶς τὸ πινάκιον, καὶ θέτοντες τὴν εἰκογραφημένην ἐπιφάνειαν τοῦ χαρτοῦ ὅτε μὲν ἀνωθὶ ὅτε δὲ κάτωθι, ἵνα ἡ ἐνέργεια τοῦ λουτροῦ γίνῃ κανονικὴ. Καὶ τέλος θέσατε αὐτὰ ἐντὸς ὕδατος καθαροῦ ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀλλάσσοντες συχνάκις τὸ ὕδωρ.

Ἐπιφάνειαι καὶ τῶν ἀντιτύπων Τα ἀντίτυπα μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξαγωγήν δεόν νὰ ξηρανθῶσιν ἐκάρτωμεν ἐκ μίξης ἄκρας καὶ ὄχι ἐντὸς στοπιτογράφου, διότι τὸ μέσον τοῦτο πολυλάκις ἀποτυγχάνει καὶ εἶνε ἀσφαλτῶν. Ἐπιφάνειαι χρυσάλλα ὀδῆς. Ἐπὶ προσδόσῳμιν εἰς τὸν χαρτὴν ποιοῦσθαι ἐπιφάνειαν, λαμβάνομεν πλάκην ferrugine, ἐφ' ἧς θέτομεν τὰ ἀντίτυπα ἀφ' ὑποπροηγουμένως τὴν λαμβάνομεν διὰ τοῦ ἐξῆς μίγματος:

Cire de spermaceti 8 gr. Benzine 600

Ἐπιφάνειαι στιλπνῆς. Τὴν τοιαύτην ἐπιφάνειαν, ὀλίγον διαφέρουσαν τῆς προηγουμένης ἐπιτυγχάνομεν οὕτω. Λαμβάνομεν ὕδρον, ἢ ἡ ἐπιφάνειαν νὰ ἡ πανταχοῦ λεῖα τὴν καθαρίζομεν πρῶτον δι' ὕδατος καὶ ἀφ' οὗ τὴν σπογγίζομεν διὰ καθαροῦ λινοῦ ὑφάσματος, γίνομεν ἐπιταύτης ὀλίγην βενζίνην ἀφ' οὗ δὲ πάλιν τὴν σπογγίζομεν, χέρομεν ὀλίγην κόπιν ἰαλο καὶ τρίβομεν τὴν ὕδαλον διὰ τεμαχίου φλανέλλας, ὥστε ν' ἀπολεσθῇ πᾶν ἴχνος κῶνος.

Ἐπὶ τῆς οὕτω καθαρῶσεως ὕδαλον θέτομεν τὰ ἀντίτυπα μόλις ἐξαχθῶσιν ἐκ τοῦ ὕδατος, προσέχοντες ὁμῶς καλῶς νὰ στρωθῶσιν διὰ ἐλαστικοῦ κυλίνδρου ἢ διὰ τῆς χειρὸς, ὥστε νὰ μὴ μεινωσὶν φυσαλίδες μετὰ τὸ χαρτὸν καὶ τῆς ὕδαλον. Ἐἴτα θέσατε τὰς ὕδαλους εἰς εὐάρον καὶ ξηρὸν τὸ μέρος, περιμένοντες μέχρις ὅτου καλῶς ξηρανθῶσιν, ὅτε ἀποσπάτε τὰ ἀντίτυπα ἐκ τῆς ὕδαλον, λαμβάνοντες τούτα ἐκ τινος ἄκρου.

Κόλλησις ἐπὶ χαρτονίων. Ἀφ' οὗ καλῶς ξηρανθῶσι τὰ ἀντίτυπα, κόπτομεν ταῦτα καθ' ὃ σχῆμα θέλομεν διὰ χάρακος σιδηροῦ καὶ καλῶς ἠκονισμένου μαχαίριδιον, καθόσον ἢ διὰ φυλλίδος κόψης εἶνε καὶ δυσκόλος καὶ ἀκατέσθητος. Ἐἴτα τίθετε ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους διὰ πλατέως πινέλου κόλλαν, ἀποτελουμένην ἐξ:

ὕδατος γραμ. 100 Amidon 9 Bicarbonate de soude 3

(Πρὸς παρασκευὴν τῆς ἐνώσεως ταύτης ἀναμίξαιτε τὸ amidon μετὰ τοῦ ὕδατος, ψυχροῦ βεβαίως, καὶ θερμαίνετε τούτο χέοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ Bicarbonate de soude, διαλελυμένον ἐν ὕδατι.) Λαμβένετε εἴτα τὰ ἀντίτυπα μετὰ τῆς κόλλας καὶ τὰ τοποθετεῖτε ἐπὶ τῶν χαρτονίων, τίθετε κατόπι ἐπ' αὐτῶν λευκὸν χαρτὴν καὶ διὰ τῆς παλάμης σας ἢ κάλλιον διὰ κυλίνδρου ἐκ καουτσούκ ἀφαιρεῖτε τὰς φυσαλίδας τοῦ ἀέρος, πιέζοντες τὰ ἀντίτυπα ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς τὰ ἄκρα.

(Ἐπιτεταὶ συνεχῶς) ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΕΙΝΤΕΖΗΣ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝΟΝ

(Συνέχεια ἰδε προηγουμ. φύλλου)

— Καί ἀπὸ πότε εἴσθε ἐδῶ, κ. Μέξη;

— Ἐχῶ περὶ τὰς δέκα ἡμέρας καὶ δὲν ἔχετε ἰδεῖν πόσον εὐχαριστοῦμαι ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ πόσον ἐν ταυτῷ λυποῦμαι, σκεπτόμενος, ὅτι πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ ἐγκαταλείψω τὰ ἅγια αὐτὰ μέρη, ὅπου τόσο ἀνακουφίζεται τις ἐκ τῶν δεινῶν καὶ τῶν περιβαλόντων ἡμᾶς κοσμικῶν σκέψεων καὶ φροντίδων.

Τοῦ χρόνου ὅμως, ἂν ζήσω, θὰ ἔλθω νὰ μείνω ἐδῶ ἕνα ἕως δύο μῆνας, τοῦλάχιστον.

— Καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὰ αὐτὰ, τῷ εἶπον ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως.

— Τότε σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἰδοποιήσετε πότε θὰ ἔλθητε, ἐν καιρῷ, διότι ἐπιθυμῶ καὶ πάλιν νὰ συναντηθῶμεν ἐνταῦθα, καθόσον ἐπεράσαμεν τόσο καλὰ ἀπὸ χθὲς καὶ διότι πολὺ μοῦ ἀρέσει ἡ συντροφία σας.

— Χαίρω πολὺ καὶ σὰς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἀρέσῃ καὶ ὁ κληρικὸς βίος, κ. Μέξη, διότι τότε νὰ γίνωμεν καλόγηροι.

— Τί λέγετε, φίλε μου, ἀκριβῶς τὴν προίαν ἐπεσκεψθὴν τοὺς πατέρας Φεράρα καὶ Δέστρι; ἐκεῖ εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰησουιτῶν καὶ πολὺ μὲν ἤρσεν ὁ βίος των, ἅγιοι ἄνθρωποι; ὑπάρχουσιν ἱερεῖς τόσο πεπαιδευμένοι ἐκεῖ καὶ εὐλαβεῖς καὶ καλοκάγαθοι, οἵτινες ὁμολογουμένως εἶναι ἄξιοι τοῦ πεφημισμένου ἐκείνου ὑπὸ τῶν γραφῶν καὶ ἁγίων οὐρανοῦ παραδείσου καὶ τῆς αἰώνιου ζωῆς. Ἀληθῶς ὁ βίος αὐτῶν εἶναι ἱερός καὶ ἅγιος. Παρατηρήσατε, κύριε Πρίντζη, ὅπως αὐταὶ αἱ καλογραφαὶ, τὰς ὁποίας ἐπισκέψθημεν σήμερον εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον... Ἐγκατέλειψαν κόσμον καὶ γονεῖς, δικασκιάσεις καὶ φίλους καὶ πάντα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, διὰ νὰ κλεισθῶσιν ἐκεῖ μέσα, εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑψηλοὺς τοίχους διὰ βίου καὶ ν' ἀφιερῶσιν τὴν ὑπαρξίν καὶ τὰς σωματικὰς καὶ διανοητικὰς τῶν δυνάμεις, πρὸς μόνην τὴν ἀνατροφήν, ἐκπαίδευσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν κορασίων τῆς ἀθάνας καὶ τρυφερῆς ἡλικίας. Ἰδατε, διδάσκονται τὴν αὐταπαύρησιν καὶ ματαιότητα τοῦ κόσμου, τὴν πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς γεννήτορας καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην καὶ τὴν ἀποχὴν ἀπὸ παντὸς κακοῦ καὶ πονηροῦ. Ναι, τοιοῦτος πρέπει νὰ ἦναι ἐφεξῆς ὁ μέλλων ἄνθρωπος.

— Παρατηρῶ, σὰς ἔκαμε ἴσως πολὺ καλὸν ἢ ἐπίσκεψίς αὐτὴ ἐνταῦθα, κ. Μέξη, τῷ εἶπον, ὅπως ἴδω ἂν ἐπιμένῃ εἰς τὰς ἰδέας του.

— Πῶς; νὰ ἰδῆτε, Κύριε Πρίντζη, τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐκ τοῦ πλησίου καὶ νὰ ἀκούσητε τὴν παιδίαν των. Ὁμίλησα πολὺ μετ' αὐτῶν καὶ ἐθαύμασα τὰς πολλὰς καὶ πολυποικίλας γνώσεις των, περὶ φυσικῆς, μουσικῆς καὶ φιλολογίας, ἱστορίας καὶ ἀστρονομίας, γημείας, θεολογίας κτλ. εἶναι θαυμάσιοι εἰς ὅλα, εὐγενέστατοι δὲ δημοτικώτατοι καὶ εἰς ἄκρον μεταδοτικοί.

— Καὶ ὁ βίος των λοιπόν, εἶναι βασιανισμένος, ἄχαρις, ριφκίνδυνος, ὑποκείμενος εἰς στερήσεις καὶ κακουχίας; ὅπως ὁ ἡμέτερος;

— Δηλαδή, τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Δυσκολευεσθε ν' ἀπαντήσητε, ἰδοὺ φίλε μου. Φρονῶ, ὅτι ὁ κληρικὸς βίος τῆς σήμερον, ὡς κατέστη, εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ἡσυχαιότερος βίος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ δὲ ἰδικὸς μας, ὁ κοσμικὸς, ὁ αὐτῆς καὶ ὁ μάλλον παρακάωτος, βασιανισμένος καὶ ἔλεεινός. Εἶναι βίος ἀβίωτος καὶ νομίζω, ὅτι ἀνεστράφησαν οἱ ὅροι. Εἰς ἡμᾶς ὅθεν προσημαίται, δικαίως τοῦ λοιποῦ ὁ παράδεισος. Ἡμεῖς ἡμεῖς οἱ ἀγιώτεροι πάντων.

Ἡ κυρά Καλλιόπη, ἥτις μέχρι τοῦδε ἠκολούθητο, πλησιάζουσα ἡμᾶς, χωρὶς νὰ παρατηρῆται, αἶφνης ἐκαπῶσα ἐξ ἀησυχίας καὶ ἀπορίας:

— Καλὴ τί λέτε, Κύριε Πρίντζη, ἐγὼ σὰς ἐνόμιζα ὅπως τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μα σεῖς βλέπω...

— Αἶ, τί βλέπετε;

Καὶ παρατηροῦσα τὸν κ. Μέξη, ὅστις σκεπτικῶς ἐτήρει σιωπὴν:

— Εἶναι ἀλήθεια, αὐτὰ ὅπου λέγει; ἐρωτᾷ μετὰ περιεργίας αὐτόν;

— Ἐεῦρω καὶ ἐγὼ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀλήθεια εἶναι, διότι ἡμεῖς οἱ κοσμικοὶ ὑποφείρομεν καὶ τυραννοῦμεθα περισσότερο.

— Ὅποτε λοιπόν καὶ ἡμεῖς θὰ πᾶμε εἰς τὸν παράδεισον καί...

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Κυρά Καλλιόπη, τῇ λέγω τότε, διακρίπτων αὐτήν. Ὅσοι πράττουν καλὰ ἔργα καὶ ὅσοι τηροῦν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ περισσότερο παντὸς ἄλλου θὰ κερδίσουν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Τί ἄλλο, λοιπόν, ἡμεῖς πράττομεν, παρὰ νὰ ἐργαζώμεθα ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου μας, νὰ ὑφιστάμεθα ὅλας τὰς ἐκ τοῦ κόσμου φυσικὰς καὶ κοινωνικὰς συνεπείας καὶ ν' ἀποθηνήσκωμεν ἐν τῷ μίσθω στερήσεων καὶ γογγυσμῶν; Λοιπὸν μὴ ἀπληξίασαι, ὁ βίος σου εἶναι ἅγιος καὶ ἀφούκτως θὰ κερδίσῃς τὸν παράδεισον.

Καὶ ἡ κυρά Καλλιόπη εἶχε πλησιάσει, τόσο πολὺ διὰ νὰ μᾶς ἀκούσῃ, ὥστε ἐξ ἐνθουσιασμοῦ κινουμένη ἠγάλλετο καὶ ἠγαλλοῦτο μεγάλως.

— Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα εἰς τὰς ἀρχὰς ὅτι εἴσθε κολασμένοι, μᾶς ἔλεγε. Τί ἅγια καὶ καλὰ ὅπου ὁμιλεῖτε!

Διερχομένης δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς Θηρησίας Λίβερετ, σὺζύγου τοῦ ἐν Ἀθήναις φίλου μου κ. Γεωργίου Λίβερετ, διοργανωτοῦ τῶν πρὸς ἀναφυκὴν θερινῶν θαλασσίων ἐκδρομῶν τοῦ ψυχγωγικῶ ὁμίλου, Ἀθηνῶν, μετὰ τίνος φίλης τῆς, Μαρίας τοῦ Κάμπου ἐπινομασθεῖσης, χαριτοδρότου νεάνιδος καὶ ἀξιολόγου κόρης, προσήλθον καὶ αὐταὶ τῇ προσκλήσει τῆς κυρᾶ Καλλιόπης, ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὴν περιεργὸν συνομιλίαν μας.

— Μπᾶ, σεῖς ἐδῶ, Κύριε Πρίντζη, μοῖ λέγει ἀμείως ἡ Κυρία Θηρησία καὶ μετὰ τῆς Κυρίας σας; μπᾶ, καλὰ τὸ ὑπέθεσα ἀπὸ τὴν ἐπισκεψίν σας εἰς τὸ Κατάστημα. Ἀπὸ μακρὰν σὰς ἀντελήθηθην.

— Ναι, ἤλθομεν νὰ ἴδωμεν τὴν Ἀντιγόνην; καὶ σεῖς πῶς ἐδῶ;

— Καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν κόρην μου εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπὸ πέρις, ἐδῶ;

— Αἶ, πῶς σὰς φαίνεται τὸ ἐκπαιδευτήριον;

— Μᾶ, ἦμουν καὶ ἐγὼ ἐδῶ, ὅτε ἦμουν κόρη, ὥστε... ἀφοῦ ἔχω καὶ τὴν κόρην μου...

— Νομίζω καὶ ἡ μήτηρ σας ἐδῶ ἐσοῦδασε.

— Βεβαίως καὶ αὐτὴ ἔκαμεν ἐδῶ.

— Λοιπὸν μητρογονικῶς πηγάζει τὸ πρᾶγμα. Ἡ μήτηρ σας ἐδῶ ἐσοῦδασε, σεῖς ἐπίσης ἐδῶ ἀνεστράφητε, ἤδη ἡ κόρη σας σὰς ἀκολουθεῖ, ἐπομένως καὶ ἡ κόρη τῆς κόρης σας...

— Μὰ ναι, μὰ ναι, εἶτοι θὰ πηγάζη τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς αἰῶνας τοὺς ἅπαντας.

— Ἀμήν. Ἀλλὰ ὁρίστε ἐπάνω, νὰ καθήσετε ὀλίγον.

— Ναι, καθήσατε, Κυρία Θηρησία, ν' ἀκούσητε περιεργὰ πρᾶγματα, ὅπου δὲν τὰ ἤκουσα ποτέ μου, ὅπου εἶμαι τόσο καιρὸν πλησίον εἰς τὰ μοναστήρια.

— Ἄς εἶναι θὰ καθήσω ὀλίγον νὰ σὰς συστήσω καὶ τὴν φίλην μου Δεσποινίδα Μαρτίαν τοῦ Κάμπου. Ἐπειτα δὲ μετὰ τῆ φαγητὸν θὰ ἔλθωμεν πάλιν, διότι σὰς ἠκούσαμεν χθὲς τὸ ἑσπέρας συνομιλοῦντας τόσο ὡραῖα μέχρι τοῦ μεσονυκτίου σχεδόν, καὶ μᾶς ἤρσαν ἡ ἁμέλια καὶ συντροφία σας.

— Βεβαίως νὰ ἔλθητε, νὰ ἔλθητε, ἀπήντησε μετὰ χαρᾶς ὁ κ. Μέξης, διότι τότε ἡ συναναστροφή θὰ ἦναι πλήρης. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, εἶπατε ὅτι μᾶς ἠκούετε χθὲς τὴν νύκτα, συνομιλοῦντας. Ἐν τούτοις ἡμεῖς δὲν ἐφωναζάμεν.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἐπεῖπεν ἡ Δεσποινὶς τοῦ Κάμπου, ἡ γαλήνη τῆς νυκτὸς ἦτο τοσοῦτον ἡσυχος, τὸ δὲ χωριὸν μὲς εἶναι τόσο ἡμερον καὶ ἀτάραχος, ὥστε ἡ παραμικροτέρα φωνὴ, μάλιστα ἀσυνηθιστος καὶ ξένου ἀκούεται πολὺ καλῶς.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη καὶ εἰς ἐμὲ περιεργὸν καὶ ἠρώτησα, ποῦ διέμενον καὶ τί ἐλέγομεν.

— Ἰδοὺ, Κύριε Πρίντζη, εἴμεθα εἰς τὴν ταρατσαν ἐκεῖ τῆς οἰκίας ἐκείνης ὀπισθεν καὶ ὁμιλεῖτε περὶ κλήρου καὶ μοναστηρίων, περὶ τῆς ὡραίας τοποθεσίας τοῦ Παρθεναγωγείου, περὶ τῶν 25 κλειδοκυμβάλων ὅπου ἔχει καὶ μάλιστα ἠρωτᾷτε τὴν Κυρίαν Καλλιόπην ποῦ ἔμαθε νὰ μαγειρεύῃ τόσο καλὰ καὶ σὰς ἔλεγε εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς κάποον προζέου τῆς Ρωσίας ὅπου ἦτο νομίζω, κτλ.

— Περιεργὸν, εἶναι ἀληθές.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δεσποινὶς τοῦ Κάμπου, ἠρωτήσατε καὶ τίνος εἶναι τὸ οἶκημα τοῦτο καὶ ἂν ἐρχῶνται ἀρκετοὶ ξένοι καὶ ἂν μένου ἐδῶ καὶ ἡ Κυρά Καλλιόπη σὰς ἀπήντησεν, ὅτι ἐρχονται ἀρκετοί, συχνὰ μάλιστα εἰρχετο ὁ κ. Κόκκινος πρόξενος τῆς Ἰταλίας εἰς Ναῦπλιον μετὰ τῆς Κυρίας του καὶ μία ἄλλη Κυρία προζέου ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι εἶχον τὰ κοράσια τῶν ἐδῶ καὶ ἔμενον πολὺ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ λαμπροῦ κλίματος, κατὰ τὸ θέρος ἰδίως...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, δεσποινίς, μᾶς ἐξομολογήσατε καὶ καλὰ ὅπου δὲν εἶπομεν τίποτε κακόν...

— Ἀπ' ἐναντίας ὅσα εἶπατε ἦσαν καλὰ καὶ μεγούστο καὶ ἐνδιαφέρον.

— Τότε νὰ ἔλθετε καὶ ὕστερα νὰ μᾶς ἀκούσητε.

— Καὶ ἂν δὲν ἔλθωμεν, θὰ σὰς ἀκούσωμεν πάντοτε, προσέθηκεν ἡ Δεσποινὶς τοῦ Κάμπου.

— Αἶ, μὰ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ὁμιλῶμεν πολὺ σιγά καί...

— Τότε θὰ ἔλθωμεν.

Ἀφοῦ δὲ ἐδειπνήσαμεν καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἔνθεν ἡ θεία τοῦ ἀπαστράπτοντος καὶ διαυγεστάτου ἐκείνου οὐρανοῦ ἦτο θαυμασία, ἡ δὲ φύ-

σις ἅπασα ἐρησυχάζουσα, ἦτο γαληνωτάτη καὶ ἡσυχωτάτη, οὐδὲν κρότου, οὐδὲ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου οὐδαμῆθεν διατάρασσοντος τὴν καθέδουσαν ἐκείνην καὶ ἠρεμῶσαν ἀτμόσφαιραν, προσήλθον καὶ πάντες οἱ προηγούμενοι καὶ διήλθομεν ὡρας τινὰς θαυμασίας. Φαντασθεῖτε ἑαυτοὺς μόνους ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἢ κλιτύος ὄρους, μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης συναφείας καὶ ἀναλογιζόμενοι τὴν ἀπομόνωσίν σας ταύτην, στραφήτε εἴτα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἴδετε τὰ περιβάλλοντα ὑμᾶς ἀντικείμενα καὶ σκεφθεῖτε τὴν θέσιν, εἰς ἣν εὕρισκεσθε. Ὁ νοῦς καὶ ἡ φαντασία σας βαθμηδὸν ἀπομακρυνόμενοι ἐκ τῶν κοσμικῶν φροντίδων καὶ ἀπολαύσεων θὰ ζητήσητε κατ' ἀνάγκην νὰ συγκοινωνήσητε μετὰ τὰ παράδοξα καὶ ἄγνωστα ὅσων ταῦτα στοιχεῖα, ἀλλ' οὐδαμοῦ θὰ εὕρητε ἡγῶ εἰς τὰ ἄστρα ἐκεῖ.

Ὁ ἀνεμος οὐδέποτε κινεῖται, τὰ δένδρα, οἱ βράχοι, αἱ πεδιάδες καὶ τὰ παρῆς βουνά, καθόλου ἀκίνητοισιν, ὁ δὲ θόλος τοῦ οὐρανοῦ μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλον, θαυμάσιος καὶ ἀστροφεγγής ἀπὸ μικροῦ φωτοβόλου ἡλίου, φαίνεται νὰ ἐξακολουθεῖ, ἐν τάξει τὸ προαιώνιον ἔργον του καὶ μηδὲν δίδων προσοχὴν εἰς ἡμᾶς τὰ ἔλεεινα τῆδε κακίστε ἐρχόμενα καὶ πάρερχόμενα ἐλάχιστα μόρια, τὰ ἀρχήθεν ἐμπειρασιασμένα μετὰ μίση καὶ πᾶθη κακίας καὶ ἐκδικήσεως, φιλαυτίας καὶ ἐγωισμοῦ. Καὶ διὸ τότε θὰ ἐρωτήσητε ἑαυτοὺς, τί εἶσθε ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου ἐκείνου, τῆς φύσεως καὶ οὐδεὶς θὰ σὰς ἀπαντήσῃ, οὐδεὶς θὰ σὰς ἀντιπῆθῃ. Τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἀκολουθοῦσι τὸν προορισμὸν των ἐπὶ μακρῶν διαμέμοντα ἐκεῖ, σεῖς δὲ τὸν ἰδικὸν σας ἐπὶ ἐλάχιστον διάστημα χρόνου.

Ἡ φαντασία σας θὰ σταματήσῃ εἰς τὰ πρὸ τοῦ ἀνεξευρενήτου, αἱ δὲ σκέψεις σας θὰ πελαγώσωσιν ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου οὐρανοῦ χάους καὶ διὸ τότε θὰ ἐκπλαγήτε πεῖθόμενοι περὶ τῆς ἀδυναμίας καὶ μηδαμινότητος τοῦ ἀνθρώπου καί... στρεφόμενοι πρὸς τὸν ἐναντι νῆον, θὰ ζηλεύσητε τὴν πρὸς τὸν δημιουργὸν τοῦ χάους τοῦ σύμπαντος εὐλαβῆ πίστιν τῶν ἀπλοϊκῶν ἐκείνων, καὶ θὰ παρηγορηθεῖτε ἐκ τῆς δημιουργηθείσης ἐπὶ τῆς γῆς πίστεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὰ θεῖα.

— Τί θεῖα ἀπὸλαυσίς, ἔλεγε ὁ εἰς.

— Ἀκατανόητον χάος, προσέθετεν ἄλλος.

— Ἀραγε θὰ πλησιάζωμεν ἐκεῖ, μετὰ θάνατον; ἠρώτα ἕτερος.

— Κατοικοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ κόσμοι αὐτοί; ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἄλλος.

— Πόσα δεκάκις ἑκατομμύρια ἀνθρώπων εἶδον τὰ ἄστρα αὐτὰ νὰ γεννηθῶσι καὶ ἀποθάνωσιν ἐπὶ τῆς γῆς μέχρι τοῦδε ἐπὶ πρῶτα ἕτερος καὶ τὰ ταῦτα ἐλέγοντο μετ' ἀπορίας καὶ ἀμφιβολίας, ἐν ὅσῳ ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ὀρενῆς ἐκείνης ἐξοχῆς ἐθαυμάζομεν τὸν γαληνωτάτον ἀστερόεντα οὐρανὸν θόλον.

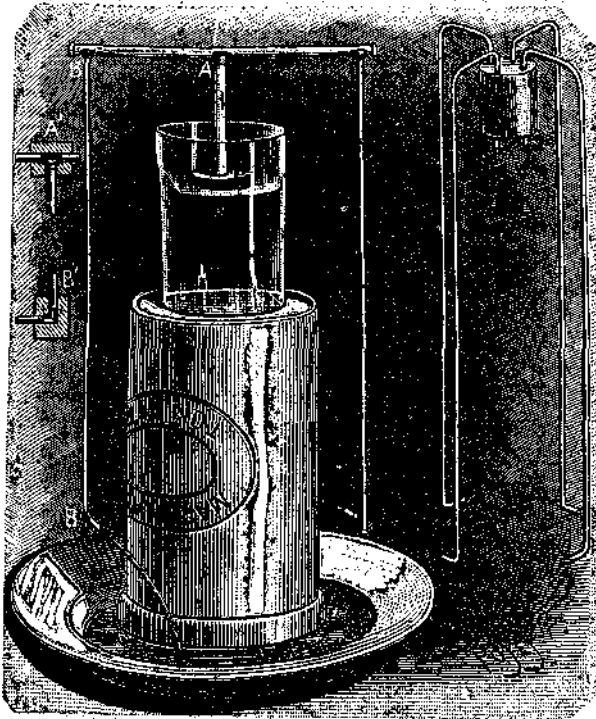
Ἡ φύσις ἐν ὅρα νυκτὸς εἶναι τρομερὰ καὶ ἐπικίνδυνος, ὁπότεν ἐν τῇ μέσῳ ταύτης εὕρσκειται τις μόνος. Ἀδυνατεῖ, τρέμει, σφαδάζει. Ὅταν ὅμως ὑπάρχουσι πολλοί, ἐκέρχεται θάρρος, δύναμις, θέλησις καὶ ἐπιβολή. Διαιτί; Διότι τότε ἐπέρχεται ἡ συνεννόησις ἢ πνευματικὴ ἐπὶ τῆς ὕλης καταβολῆ. Τοῦτο δὲν εἶναι θεϊότης;

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ

Διασκευαστικοί σίφωνες.

Εν πολλαίς οικογενεαίς συχνάκις απαντῶσι παίδες ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ οικογενειάρχαι, οἵτινες ἀρέσκονται νὰ ἐπιδίδονται εἰς τὴν κατασκευὴν πολλῶν ὠφελίμων πραγμάτων τῆς οἰκίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ στολισμάτων ταύτης. Οὕτω πολλοὶ πληροῦσι τὰς οἰκίας των διὰ κομψοτεχνημάτων ἐκ λεπτῶν ἔξλων κ.τ.λ.

Σήμερον λοιπὸν προτιθέμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἐρασιτέχναις αὐτοὺς ἐργάτας τὴν κατασκευὴν σιφῶνων, ἐν εἶδει ὑδραυλικῶν μύλων, χρησίμων εἰς τὴν κατασκευὴν ὑψιστάτου κομψοτεχνήματος.

Ἴδου ἡ ἀπλουστάτη μορφή τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ. Λαμβάνετε τεμάχιον καλάμου, καλῶς καθαρισμένου ἐσωτερικῶς, ὅπερ διαπεράτε ἐπὶ τεμαχίου φελλοῦ, αὐτῶς ὥστε ἡ μίᾶ ἄκρη νὰ ἐξέχη ὀλιγώτερον τῆς ἑτέρας. Ἐπὶ τοῦ μεγαλειτέρου δὲ μέρους τοῦ καλάμου προσαρμόζετε ἕτερον ὀριζοντίως, οὕτως ὥστε ὁ κάθετος κάλαμος νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸν ὀριζόντιον, εἰς τὸ σημεῖον Α, τὸν στερεοῖτε δὲ διὰ κηροῦ εἰς τὰς ἄκρας πάλιν τοῦ ὀριζόντιου καλάμου προσαρμόζετε δύο ἑτέρους λεπτοτέρους παραλλήλους μετὸν πρῶτον κάλαμον εἰς τὰ ἄκρα δὲ τῶν καλάμων τούτων κατασκευάζετε δύο στόμια, ὡς ἐν τῇ εἰκόνι ἐνδείκνυται. Ὁ σίφων εἶνε ἕτοιμος. Ὁ εἰς τὸ κέντρον Α εὐρισκόμενος κάθετος σιφὸν τίθεται ἐν δοχείῳ πλήρει ὕδατος, ἕνεκα δὲ τοῦ φελλοῦ δὲν βυθίζεται. Ἡδὴ δύο πρόσωπα ἄς ροφήσωσιν ἐκ τῶν στομιῶν τῶν δύο καλάμων τὸ ὕδωρ. Μόλις δὲ τοῦτο ἀρχεται ρέον, ἀμέσως καὶ ὁ σίφων θά στρέφεται κυκλωτέρως.

Ἄν ὅμως δὲν θέλετε τὸ παιγνίον νὰ γίνῃ ἐφήμερον, θέσατε ἀντὶ καλάμων σωλήνας ἐκ χαλκοῦ ἢ κατὰ τὴν κατασκευὴν τὴν περιγραφείσαν, συναρμολογοῦντες ὅμως τὰ τεμάχια, ὡς ἐν τῷ Α' καὶ Β'

τῆς εἰκόνας ἐνδείκνυται ἢ κατὰ τὸ δεξιότερον σχῆμα, δι' ἀπευθείας κλίσεως τῶν σωλήνων. Εἶπα τὸ δοχεῖον σας στηρίξατε ἐπὶ ὠραίου σιδηροῦ τρίποδος καὶ τοῦτο ἐντὸς θεταμένης ἐκ μεταλλοῦ καὶ οὐχὶ πινακίου. Θέσατε ἐντὸς τούτου γάστρας μὲ πολυτρίχια, κόλλας καὶ πτέρυδας καὶ οὕτω θά ἔχετε κομψότατον καὶ θαυμάσιον στολισμὸν.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Διὰ τὴν ἀποφορὰν τῆς ρινῆς

Ἡ ἀποφορὰ τῆς ρινῆς (ῥινορραγία) εἶνε πάθημα φοβερόν, καθόσον ὁ ἐκ ταύτης πάσχων, οὐ μόνον εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους εἶνε ἀπαιχθεὶς, λόγω τῆς φοδερᾶς δυσσομίας, ἣν ἀναδίδει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐπι ἀνυπόφορος, καθόσον καὶ αὐτὸς οὕτως αισθάνεται τὴν ἀποφορὰν του.

Ἄνθρωπος δὲ ἀναγκαζόμενος ν' ἀποφεύγῃ τὴν μετ' ἄλλων συντροφίαν καὶ νὰ παραδίδεται εἰς τὴν μόνωσιν, καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, τοῦ φόβου τούτου τῆς ζωῆς.

Παρασκευάσατε λοιπὸν τὴν ἑξῆς συνταγὴν:

- Borax 20,5
- Glycerine 70,0
- Eau dist. 3,00

Διὰ τοῦ λουτροῦ τούτου νὰ ψεκάζετε τρεῖς τῆς ἡμέρας ἐσωτερικῶς τὴν ρίνα σας.

Πρὸς τούτοις νὰ ἔχετε ἐπάνω σας καὶ δυνατὸν τι ἄρωμα, μέχρις οὗ τελείως ἀπαλλαγθῆτε τῆς ἀποφορᾶς.

Ὁ ἰατρός σας

ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Διατήρησις τῶν τοματῶν.

Ἡ τομάτα διατηρεῖται κάλλιστα ἐντὸς φιάλης πεπληρωμένης ὕδατος αλατούχου, καὶ μετ' ὀλίγου ὄξους. Τὸ ὕδωρ ὅμως πρέπει νὰ ἀλατισθῇ τόσο, ὥστε νὰ ἐπιπλῆξῃ ἐπ' αὐτοῦ ὡς.

Ἡ τομάτα πρέπει νὰ εἶνε καθαρὰ, λεῖα, ὁ δὲ μίσχος αὐτῆς ν' ἀφαιρεθῇ. Εἰς μίαν δὲ φιάλην θέτετε τόσας τομάτας, ὥστε καὶ ἡ ἀνωτέρα νὰ εἶνε ὀλόκληρος βεβυθισμένη ἐν τῷ ὕδατι. Ἴνα δὲ κρατεῖται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, θέτετε τεμάχιον ξυλαρίου.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς φιάλης χύνετε ἐν-δύο ἑκατοστά ἐλαίου, ἵνα ἐμποδισθῇ ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἀέρος, καὶ τέλος νὰ πωματισθῶσι καλῶς, αἱ δὲ φιάλαι νὰ φυλάσσωνται εἰς μέρος ξηρὸν.

Στίλβωσις ὑποκαμίσων.

Πρὸς στίλβωσιν τῶν ὑποκαμίσων ὑπάρχεισι πλεῖστα ὄσα συνταγαί. Ἐν τούτοις, καίτοι καὶ ἡμεῖς παραθέτομεν κατωτέρω δύο τοιαύτας ἐκ τῶν ἀρίστων, ὅμως βεβαίως μὲν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι καὶ δι' ἀπλοῦ ραντισματος δι' ὕδατος καὶ καλοῦ σιδερώματος διὰ τοῦ εἰδικοῦ στρεγγύλου σιδήρου ἀρκούσι πρὸς στίλβωσιν τῶν ὑποκαμίσων.

Συνταγὴ: Λάβετε:

- 100 γραμ. ἀμιλλοκόλλας
- 5 " βόρακος εἰς κόνιν
- 3,5 " βορακ. ὀξέως

Πρὸ τῆς χρήσεως κοσκινίζομεν τὸ μίγμα διὰ πυκνοῦ κοσκίνου.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

Μακρὰν τῆς κοινωνικῆς τύψεως ἐβάδιζον ἀσκόπως, οὐρῶν τὰ βῆμα τῶν ἐλπίδων μου καὶ τὴν ζωσαν εἰκόνα τοῦ ναυαγίου τῶν ὀνείρων μου. Εἶχον ἀνάγκην περιθάλψεως, καίτοι δὲν ἦμην ἀσθενής. Ἐντούτοις ἐπέσχον. Ἐβάδιζον περιπλανώμενος καὶ ἡ πεθεύσα φύσις με παρέσυρεν εἰς τὸ τελευταῖον ἀσυλον, εἰς τὴν ἡρεμον πόλιν τῶν νεκρῶν. Ἐξ ἀντιθέτου εἰ μεταστάντες ἐώρταζον τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πενθεύσαι ὑπάρχεις περιεκύκλουν εὐλαβεῖς τοὺς πέριξ συγγενικοὺς τάφους καὶ δάκρυα ἐπιπτον, ἀναμιγνύμενα μετ' τὴν γῆν, τὴν ὁποῖαν ἐγείρων ἰσχυρὸς ἀνεμὸς μετέβαλλεν εἰς κόνιν. Νεοσκαφεῖς τάφου ἔχασκον ἀνομόνοτες ἀπλήστως τὰ θύματα. Οἱ τῆδε κἀκεῖσε ὀρθούμενοι στουροί, τὰ σύμβολα αὐτὰ τῆς εἰρήνης, ἐκυπτεν ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ γέροντός χρόνου καὶ κανδήλαι ἀμυδρῶς φωτίζουσαι παρέμενον πισταὶ σύντροφοι τῶν κειομένων. Ἄλλαι ἐσπερημένα ἐλαίου κατέκεινον σκωριώσαι, εἰσὶν ἐκπληρώσασαι τὸν προορισμὸν των καὶ προδίδουσαι τὴν λήθην. Αἱ κυνάρισσαι πεθιμίως ἐκυπτον τὰς ἀγερώχους κορυφὰς των δηλοῦσαι ἀπαξ ἐτι τὸν τόπον τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότητος. Εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἐκεῖνο καταφύγιον, νεαρὸν ζεύγος χαριτωμένον εἰσῆρχετο περιπαθῶς νὰ ἐξερμολογήθῃ. Τίς οἶδε ἠγαπῶντο Ἦσαν βέβηλοι ἢ μάλλον θετικισταί;

Αἱ μελανειμονοῦσαι σκιαὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, τῆς γῆς καὶ τῆς λήθης, τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πτωχείας τὸν ἑρδὸν ἐκαίον χωρὸν περιήρχοντο, ἐνῶ εἶπετο βαρῦθυμος καὶ σύννευς ὁ ἐνσαρκωμένος θάνατος, ὁ νεκροθάπτης!

Τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον συνεβάδιζον. Τὸ πᾶν ἐν τῷ περιβάλλῳ ἐκείνῳ τὴν εἰκόνα τῆς φθορᾶς ἀνεπαρίστα ζωηροτέρην μετὰ τῶν πιπτόντων ὠρῶν φύλλων ἐκ τῶν δένδρων εἰς ἕκαστον φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ διασκορπιζομένων τῆδε κἀκεῖσε. Τὸ κρυπτόμενον εἰσέτι ὑπὸ τὸ ἀραιὸν φύλλωμα πτηνῶν, πεφοδισμένον ἐξήρχετο ἤδη, ἀφήνον ὀπισθεν τοῦ ἐλαφρᾶν στοναχῆν, διαλυομένην ἐν τῇ συμφορᾷ τῆς ψυχρᾶς βραχέως φύσεως.

Ποικιλίαι ἀναμνήσεις ἐκ τῆς λήθης ἀνέκυπτον

σθεννόμεναι πρὸ τῶν στιγμιαίας ἀναγεννωμένων σκέψεων τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας.

Εἰς τάφος ἐπέσχετο ἤδη ὑπὸ τοὺς πόδας ἐνὸς ἐπισκόπου, ἰσῆς συζύγου, ἐν φιλίμῳ ἀπεγνωσμένον ἐπὶ τῆς πλάκῃ συνετάραζε τὸν ὕπνον τῆς θανούσης, ἡ ψυχρὰ πλάξ ἐρίγησε πρὸς στιγμὴν καὶ δάκρυ ἀναμνήσεων καὶ λατρείας πύρινον ἐκύλησεν εἰς τὰς πόρειάς τοῦ ἀγνώστου δειλῶς ἀπομακρυνομένου, ἵνα μὴ ἴσῃ πλέον ἐπιστρέψῃ ἐξ ἄλλου, ἢ ἀπαξ διὰ πάντος βραδύτερον, ἐπὶ φορείου καὶ αὐτός. Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος συνηγνῶντο, ὅπως ἀσφαλῶς ἐπανιδεθῶσιν. Ἐλαφρὸν ῥίγος διέτρεξε τὸ σῶμα μου καὶ ἡ καρδίᾳ μου ἀποτόμως συνεστάλη. Ἡσθάνθη ἐν δάκρυ ἐπίσης νὰ ὑγράῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸ τῶν ὀπίσθεν ὀρχοῦμεναι παρήλαυτον διάφοροι μικροσκοπικαὶ εἰκόνας ποικιλόχρως, διαφανεῖς, σχεδὸν ἀόρατοι, ἐνῶ ἀκουσίως ἀπεμακρυνόμεν, βαίνων πρὸς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐλαφρὰ μέλανα νεφρὰ διέτρεχον τὸ ἀπεραντὸν χάος, ἀπεσυνετίθεντο βραδέως, ἀνερχοματίζοντο παριστῶντα τεραστίας ποικίλας εἰκόνας καὶ διελύοντο ἀναγεννώμενα καὶ ἐξογκούμενα εἰς φανταστικὰ σχήματα κολοσσῶν, καλύπτοντα τὸ ἀχανές. Ὁ ἥλιος διήρχετο καὶ αὐτὸς κρυφίως, μόλις δίδων σημεῖα ὑπάρξεως ἀνωθῆν τοῦ ἀπαχέως στρώματος τῶν νεφελῶν, αἵτινες ἐν τῷ ἀνασχηματισμῷ των ἐπέτρεπον εἰς τὰς χλιαρὰς του ἀκτίνας νὰ πίπτουσι φειδωλῶς, ἀναλωγοῦσαι πρὸς στιγμὴν τὴν πένθιμον φύσιν.

Ἡ δόσος διετρεπτο εἰσέτι εἰς ἄδραμαντας, πλαισιούοντας τὰ ἐναπομένοντα ὠρᾶ φύλλα ἐπὶ τῶν ἠμιγύμων κλάδων. Καὶ ἡ χλόη ὑποκίτρινος ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ θανάτου. Ἡ πρώτη ἐλαφρὰ βροχὴ εἶχε ποτίσει τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ἐδάφους καὶ ἐπ' αὐτοῦ διεκρίνοντο ἴχνη βημάτων ἀνθρώπων. Τὸ ἀποτύπωμα τοῦ σχήματος τῶν ὑποδημάτων προδίδεν, ὅτι συνεβάδιζον ἀνὴρ καὶ γυνή. Ποιοὶ νὰ ἦσαν; ἀγνωστοί διαβάται τῆς ζωῆς.

Ἠκολούθησα τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, ἅτινα ἄλλοτε διέγραφον εὐθείαν, ἄλλοτε κμπύλην καὶ ἄλλοτε ἐχάνοντο ἀτάκτως. Τὰ ἀνεζήτων καὶ τὰ ἐπανεύρισκον βραδύτερον. Προὐχόμενον κατηφῆς, πλάτων μυρίας σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς ἀβεβαίους. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου δύο κέρατες μονοτόμως ἐκρῶζον, συγτροφεύοντες, ὡς ἐκ ἀμφώνου, τὸν ροῦν τῶν βημάτων μου. Ἠγεῖρα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἠκολούθησα τὴν ὀθμικὴν πηλῆσιν των. Τὰ μελανοχρῶα πτηνὰ, προυχώρησαν, ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἐξηφανίσθησαν ὀπισθεν ἀπορρώγων βράχων. Τὶ ἐγένεον; δὲν τὰ ἐπανεῖδον. Αἰφνης συριγμὸς διαπεραστικός ἐπλήξε τὴν ἀκοήν μου. Ἐσταμάτησα ἀποτόμως καὶ ἐντρομος ὀπισθοχώρησα, ἀφήνων ἐλεύθερᾶν τὴν διόδον εἰς πηχίαιον ὄριον, ὅστις ἀπὸ βλάσμεως με ἠτένησεν ἐκρῶδη ὀπισθεν σώρου χαλιῶν. Ὡ! τὸ ἀπο-

τρόπαιον έρπετόν! Πόσον με συνεκλόνησεν. Η φαντασία μου τεταραγμένη έπλασσε προς στιγμήν, έτερον όφιν είσθεχίστερον, ισόβολον και με άπέδωκε πιστώσ την εικόνα μιας γυναικός! . . .

Ονειροπόλησα έν τη έρημία μου και έπαυείδον τό άτυχές παρελθόν! Τό μέλλον έκάλυπτε διαφανές πέπλος προέδων τόν δλιθρον! Τό παρόν πενθίμως με ήκλούθει. "Ω! πόσαι χειμαιρώδει: άναμνήσαι: άνέκυπτον! Πόσοι βεμβαμοί εύροντο ήδη εύρωτιώντες, έν άποσυνθέσει! "Ηρχισα έκ της άπάτης, όπως καταλήξω εις αυτήν. Και όμως τά βήματά μου έν γνώσει μου έβαινον προς την όλεθρίαν εκείνην Θεάν! τά έγητων διελθόντων άγνώστων άσφαλώς με ώλήθουν προς αυτήν. Άλλά, διατί νά τούς παρακολούθησω, νά τούς έπιζητήσω, άφού προησθάζομην, ότι άσφαλείς ναυαγούς της ζωής θα συνήτηων; Μηπως δέν ήμην έγώ; "ΕΙ αυτό καλείται άπάτη!

Ερμαιον διηνεκών πενθίμων συλλογισμών, και ίσαριθμων ψυχικών συγκοιήσεων περιπλάγιμενος ήδοιπόρος εβάδιζεν έν μέσφ της νεκρουμένης φύσεως. Αίφνη, υπό γηραιόν πλατύφυλλον δένδρον διέκρινα μακρόθεν δύο οικίας. Έπλησίασα άθερόβως και, δύο γνωστα φυσιογνωμιαί έπληξαν τά βλέμματά μου! άνεδίφρησα προς στιγμήν έν τη μνήμη μου και έπαυείδον τό έρωτύλον έκείνο νεαρών ζεύγος, τό ύποκλέπτον στιγμής εύδαιμονίας έν τφ νεκρεταφείφ! Με ήτένησαν δειλώς και έρριψαν χαμαί τούς όφθαλμούς.

Άλλοίμονον! δέν ήσαν πλέον παιδρόι: ούδέν σημείο σφρίγγος έξωγραφείτο επί του προσώπου των, τό μειδίωμα ειχεν έκλείπει πρό πολλού έκ των χειλέων των. "Ω! ή άνηλεής κατήφεια, ή άδυσώπητος θλίψις τούς συνείχεν. "Α! διατί νά τούς παρακαλούθησά! Διατί έκουσίως νά επανίδω τό παρελθόν; Πικρώς μετενόησα και άπηλθον περίλυπος. Έν τούτοις δέν ειχον προχωρήσει δέκα βήματα και ήκουσα άμυδρώς: «Χαίρε! » Μη κρατηθείς έξ όρμεμφύτου έστράφη και είδον την νεάν φεύγουσαν, ένφ ό σύντροφός της ένδακρυσ έψιθύρησε λέξεις άκαταλήπτους, όπως προσελύθη φαίνεται έκείνην πλησίον του. Είς μάτην. Δέν ήκούσθη ή ήχώ της πνιγομένης φωνής του! Εκείνη ειχε πλέον άπομακρυνθί, ένφ σωρός νεκρών φύλλων κιτριών έπιπτον στροβιλιζόμενα επί της κεφαλής του. "Ο δυστυχής τά άπετίνασσε διά των χειρών του κλαίων. . .

Η σκηνή εκείνη του χωρισμού και της έγκαταλείψεως με συνεκίνησε μέχρις όστέων. Ηθέλησα νά φύγω, νά φύγω μακράν, νά σωθώ, ούδέ νά βλέπω! Η αυτή άνηλεής δύναμις με συνεκράτησε σθεβαρώς και με ώθησε προς τόν άγνωστον έκείνον. . . .

"Ω! τόν συνεπάθησα πολύ, τόν συνεπόνησα εις άκρον, τόν ήγάπησα ως άδελφόν τόν νεόν έκείνον! και εύρίσκων τό παρελθόν μου όμοιον προς

τό παρόν του, έρρίφθην εις την άγκάλην του συγκεκνημένος.

Δακρύων μοι έξομολογήθη τά πάντα. Πρό μικρού ειχε ναυαγήσει και έζητει σανίδα σωτηρίας.

Τόν παρηγόρησα, τόν συνεβούλευσα όσον ήδυνάμην και τόν έπεισα νά με ακολουθήσθ. Κατάκοπος ό συνοδοιπόρος μου, σχεδόν συρόμενος, έβάδιζε και τόν συνεκρίτουν μη πάση. Οί λυγμοί τόν κατέπνιγον: ήτο κάτωχρος! Είτα ιδών τά πεπτωκότα φύλλα έδάκρυσα. Άλλοίμονον! Ητο και αυτός θυμά του φθινόπωρου. Τό έαρ ειχεν εκπνεύσει πρό πολλού. Τό φθινόπωρον έψυχορράγει. Μακρόθεν ήκούετο ό δούπος του χειμώνας! Και είτα; άλλοίμονον! ό τάφος! και πέραν;

Ο μαρasmus έξηπλούτο πανταχού. Έλάχιστα άθη εισέτι άνέπνευεν τά ξηρά στελέχη των δένδρων ίσταντο ως φόβητρα και στρώμα εκπνευσάντων φύλλων έκάλυπτον τό υγρόν έδαφος. Όλιγα χρυσάνθεμα έκίσμουεν τό λειψύκνον του φθινοπώρου, ένφ άρώματα τό περιέλουεν των ταπεινών κεκρυμένων ίων.

Έδρεψα όσα ήδυνάμην και τφ προσέφερον εις άνάμνησιν. Τά έδέχθη άσμένως. Άντηλλάξαμεν φίλημα άδελφικόν και άπεχωρισθημεν ύποσχεθέντες νά επανίδωμεν άλλήλλους. Δυστυχώς δέν τό επανείδον. Η ψυχική συγκίνησις με άπέσπασε του όνείρου. και έξύπνησα.

Μιλτων Βιτάλης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Η μήτηρ είναι ή ψυχή της οικίας και ό πατήρ ή καρδιά.

Ο, τι άμειλεί νά πράξη ή γυνή, τό συμπληροί ό διάβολος.

Οί μεγάλοι ποιούσι μικρά και οι μικροί μεγάλα.

Πρό των κινδύνων πάντες δειλοί και κατόπιν αυτού όλοι γενναίοι.

Ερχομένης της δίψης άπέρχεται ή φρόνησις.

Η ηλικία σημαίνει εις τά άλογα και τας γυναίκας.

Ο φόβος είναι χειρότερος του θανάτου.

Καπνός δηλοί παρουσίαν γυναικός.

Ο έχων δίκαιον φοβείται, και ο έχων άδικον κερδίζει.

Πās άνόητος και γελοός.

Πολλοί λόγοι όλίγον άποτελεσμα.

Μην υποστηρίζης τι, όπερ δέν είδες.

Ο φιλάργυρος, είναι πάντοτε πτωχός.

Εύκολον νά ίδης αλλά δύσκολον νά προΐδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Τι καλούνται σημεία του άστρικού;

Οί άρχαιοί άστρονόμοι διήρσαν την φαινομένην πορείαν του ήλιου έν τη έκλειπτική εις δάδεκα άνάλογα μέρη, όνομάσαντα αυτά διά των όνομάτων των άστερισμών εν οις έκαστον εύρίσκειτο, ήτοι:

Κριός, Ταύρος, Δίδυμοι, Καρκίνος, Λέων, Παρθένος, Ζυγός, Σκορπίος, Ώρεόπις, Αιγόκερως, Ώδριοίθες, Ιχθύς.

Διά την εύκολον άπομνημόνευσιν των όνομάτων αυτών έγένοντο και οί εξής άστρονομικοί στίχοι:

Sunt: Aries, Taurus, Gemini, Cancer, Leo, Virgo, Scorpiae, Scorpius, Arcitenens, Capri, Capriphora Pisces.

Σήμερον όμως οι άστερισμοί του ζωδιακού δεν εύρίσκονται επί των όμονύμων άστρονομικών έφ' ών εύρίσκοντο τά πάλαι. Ούτω ήτοι οι Ιχθύς εύρίσκειται έν τη θέσει του Κριός, ούτος έν τη του Ταύρου και ούτω καθέτης.

Έν τούτοις καιτοι σήμερον αι τοιαύται όνομασίαί δύνανται νά θεωρηθώσ λεληθαομέναί όμως ζειναιν ως έτέθησαν υπό των άρχαίων άστρονόμων.

Τι καλείται άστρική και τι χλιακή ήμέρα;

Ο χρόνος, όστις μεσολαβεί κατά τας δύο διαδοχικάς διαβάσεις άστέρος τινός διά του μεσημβριού, αποτελεί την άστροχικήν ήμέραν, τό δε διάστημα τό μεσολαβούν κατά τας δύο διαδοχικάς διαβάσεις του ήλιου διά του μεσημβριού καλείται ήλιακή ήμέρα. Η ήλιακή ειπε κατά τι μεγαλύτερα της άστρικής. Διότι αν ύποτεθή ότι ο ήλιος διήλθε σήμερον διά του μεσημβριού, ταυτοχρόνως δε διήλθε και έν άστρον αυριον ένεκα της προς άνατολάς, φαινομενικής κινήσεως του ήλιου, πραγματικής δε κινήσεως της γης έν τη τροχιά αυτής, ο ήλιος λοιπόν ένεκα τούτου βέλει φθάσει τέσσαρα περίπου λεπτά μετά την διαβασιν του άστρου μεθ' ού την προτεραιαν διήλθον ταυτοχρόνως τόν μεσημβρινόν.

Τι καλείται τροπικόν και τι άστρικόν έτος;

Τροπικόν καλείται ο χρόνος, όστις παρέρχεται μεταξύ δύο διαδοχικών διαβάσεων του ήλιου διά του έαρινού ήσημερινού σημείου. Άστρικόν δ' έτος καλείται ο χρόνος, όστις διαρρέει ένά ο ήλιος κινούμενος επί της έκλειπτικής επανέλθη εις τό σημείον αυτής.

Τό τροπικόν έτος ειπε κατά τι βραχύτερον του άστρικού, ένεκα της μεταπτώσεως των ίσημερινών σημείων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Περιπάθεια και έμπνευσις άγαλλίντος ήσαν τά κυριαρχούντα χαρακτηριστά της άριστοτεχνικής διαλέξεως του κ. Χ. Ηλιοπούλου, όστις τούσόν συνεκίνησε και ένθουσίασε τό παμπληθές άκού ακροατήριον, ώστε πολλοί σεβαστοί άνδρες κλιθήσασ ήσάσθησαν αυτόν, ειςόσakis δε κατέχειροκροτήθη.

Η επιμείρια των φίλων του λαού ήτο πλήρης έκλεκτού ακροατηρίου, ένθα διεκρίνοντο άρχιερείς, κοινί, πλήθος κυριών και θεοποιώντων.

Εν τήναι διαλέξει ταύτηεπραγματεύθη επί μίαν και ήμισον ώραν τό γλωσσικόν ζήτημα από πάσης άπόψεως, ανάλυσας επί μακρόν τα κατ' αυτό, καταλήξας και εις την ίδρυσιν « Φιλολογικής Ακαδημίας » ής ανέπτυξε τόν σκοπόν και τά μεγάλα άποτελέσματα, ετινα θα σφηνειφέρη τοιαύτη έταιρεία, άποτέλουμένη από τούς άρίστους των ελληνικών γραμμάτων, ούτω δε και ο ανόσιος φιλολογικός άγων θα λάβη τέρμα, και σοβαρά μελέτη θέλει πάντοτε επικαμάνεσθαι παντός, όπερ σχετίζεται με την γλωσσικήν φιλολογίαν.

Αυθιγία δε περί την άκριβή έκθεσιν και εργασία κούρας γενικώς παραδεχόμενου νά φιληγηθή της συστηματοίσεως, διακανονίσεως των τοιούτων ζητημάτων, συμφώνως με την εθνικήν φρόνησιν και την λογικήν, αλλά και την τιμήν του επισήμου φιλολογικού καθεστώτος και του γνησίου πνευματικού βίου.

Η « Φιλολογική Ακαδημία » ούτως εργαζομένη, ως αντιπρόσωπος του έν μοιραίασ παπεινώσει ύπνύττοντος Συναίου μέγάρου, θέλει αναγνωρισθί ως εθνικόν τρόπον τινα ίδρυμα, εργαζόμενον ως ήθική αρχή έν τφ φιλολογικφ σταδίφ, περιλαμβανουσα δε πάν στοιχείον, όπερ δύναται νά εξασφαλίση την πεποιθήσιν και την έμπιστοσύνην διά την πεφωτισμένην του γνώμην.

Επιφιλασσόμεθα, όμα τφ καθορισμφ περι ταύτης, περί ής ειδική θα μεριμνήση επιτροπή νά επανέλθωμεν έκτενωσ. Περιοριζόμεθα δ' ήδη εις τό νά χαίρετήσωμεν ένθουσιωδώς την ευγενή ιδίαν.

Οι τιτλοχγοί εισί πάντες και γυναικόδουλοι, καθέσσον έκ της τούτων συναναστροφής έξαντλούσι τά προσόντα του βαθμού των.

Ο ενάρτεος και ο κακοήθης όμοιάζουσι τούς πόλους της ήλεκτρικής στήλης, ής τά δύο ρεύματα βαδίζουσιν αντιθέτως και ενούμενα έξουδετερούνται.

Την Πυθίαν καλον είναι νά συμβουλευθαι τις όσakis δέν εύρίσκει διεξοδον εις ζήτηματα άσυμφόρου λύσεως, καθέσσον τότε την εύθύνην υπέχει αυτή.

Αί καλά πράξεις διαφέρουσι των κακών κατά τούτο, ότι αι μόν πρώται διαρκούσιν επ' άόριστον, αι δε δεύτεραι επί χρόνον βραχύν.

Η θάλασσα μικρά μόν τέρπει, μεγάλη δε συγκινεί και φοβίζει, διότι ο όφθαλμός έκλάσθη διά μικράς έντυπώσεις.

Ο δισταγμός ειπε ή ασπίς του ισχυρού.

Γαμβρός και πενθερά.
 — Κύριε, τι έκαμες την κόρη μου;
 — Μ...ά...μά...
 — Τι μου ά μά, σ' έρωτώ πού είναι η κόρη μου;
 — Μπρέ, τι με κυτάλεις έτσι και δεν θυμίζεις;
 θά μου πής πού είναι η Μαρή; τι την έκαμες;
 — Δε...δε...δέ...
 — Μπρέ τι δέ...δέ...δέ...πού δεμένο να σε παρουνε, μιλα καλά πού έπηγε;
 — Δέ...δέ...δέν ήθελε...να καθήση...μαζύ μου...
 και έπηγε να...να πάρη...ά...ά...έ...ρα.
 — Τι; Τι; Τι; άέρα να πάρη και δέν είχες σύ άέρα να της δώσης;
 — Δε...δε...δέν είχα Κυρία...ά...ά...λο...
 μου τον έπηρε...δλο...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

Έν τινι επισκέψει:
 Ο Έπισκέπτης. Με άρκοισι δέκα μόνον λεπτά να θυμώ μετά γυναικός, διά να μάθω τί σκέπτεται αυτή περί εμού.
 Η Έπισκεπτομένη. Ηδύλωσις όμως αυτή, βεβαίωθετε, Κύριε, σας υποβιάζει πολύ, διότι αυτήν την στιγμήν πολύ κάκως σκέπτομαι περί ύμών.
 Μεταξύ συζύγων;
 — Οτι και αν είπης, φίλε μου, δέν είναι άκριθός, ότι εγώ έτρεχον κατόπιν σου, πριν η συζευχθώμην.
 — Είναι αλήθέστατον, Κυρία μου, ότι λέγετε, με την διαφοράν όμως, ότι η ποντικοπαγίς ουδέποτε βεβαίως αυτή τρέχει κατόπιν τού παχτικού, και έν τούτοις συλλαμβάνει αυτόν πολύ καλώς.

Έρώτ. Πότε επικαλείται τις τόν Υψιστον;
 Απ'όκρ. Οπόταν είναι πολύ κάτω.

Οι σύζυγοι εις τόν χορόν.
 Ο σύζυγος. Αί, πώς σου φαίνομαι, Άγλαία είμαι καλός;
 Η σύζυγος. Καλός μου φαίνεσαι, αλλά φοβούμαι, μήν κρυώσης, Πέτρε, με τώσων άνοικτόν φόρεμα.
 Ο σύζυγος. Και εγώ έσυλλογιζόμην σέ, με τώσων ντεκόλτέ, τώ στήθος και η πλαταία γυνναίς;
 Η σύζυγος. Ω, μή σέ μέλλει, ήμετις άι γυναικίς δέν κρυώνωμεν ποτέ. Μας προφυλάττει...
 Ο σύζυγος. Σας προφυλάττει.
 Η σύζυγος. Ο κόσμος, ο πολιτισμός ποτέ δέν μας άφίνουν να κρυώνωμεν. Δέν είδες θσάκικ τύχη και κρυώνωμεν, άμέσως θά βρεθθ κανείς να μας προφυλάττη να κλείση την θύραν, να μας δώση τώ έπανωφόριον και τώσα άλλα, ένω σεις;

Γάμος εκ συμφέροντος.
 — Ο κόσμος νομίζει, ότι με υπανδρεύθης διά τά χρήματά μου.
 — Α, μπά, λάθος, φίλη μου, απ' εναντίας σέ έπηρα, διότι εγώ δέν είχον.
 Παλαιά άνάμνησις:
 — Έκείνη. Ένθυμείσαι, Νικόλαε, την έποχην εκείνην, πριν συζευχθώμην;
 — Εκείνος. Α, ναι πολύ, Κυρία μου, ήτον η εδύχεστέρα τού βίου μου.

Ο σύζυγος. Άλλά, Κυρία δέν άρκίσθης πρό τού ιερώς και τού βωμού, ότι θά με υπακούης τυφλώς;
 Η σύζυγος. Βεβαίως, φίλε μου, αλλά θσάκικ εύρισκόμεθα μόνον πρό αύτών και ουχι παντού και πάντοτε.

Ο μικρός. Τι έστι αδιάβροχον; πάτερ.
 Ο μέγας. Ένδυμά άλεξιβρόχιον, μικρέ μου.

Μία έκπληξίς διαλύγλου:
 Αύτη. Θά μου κάμης την χάριν, φίλε μου, άμα αποθάνω, να με θάψης πλησίον τού πρώτου συζύγου μου;
 Αύτός. Πώς όχι, φιλιτάτη; πολύ εύχαρίστως, πολύ εύχαρίστως.

Ο μικρός Τωτός δέν άρκει, ότι ένεκεν τιμωρίας προσήλθεν άργά εις την οικίαν του να γευματίση, αλλά και θυμωθεις διήτι, έλλείψει φαγητού τώ παρεθεσεν η μήτηρ του έν μόνον αυγόν βραστόν, έλαθεν αυτό διά της χειρός και τώ έτίναξεν εις την όροφήν τού δωματίου.

Την ίδίαν στιγμήν όμως εισήρχετο εις την αίθουσαν και ο πατήρ του και μετ' έκπληξέως παρατηρήσας τάς ίνας και τά ύγρά τού ύδου να κρέμονται άπό της όροφης:
 — Πώς διάβολον εύρέθη εκεί επάνω τώ αυγόν, ήρώτησε τόν υιόν του.
 — Νά, μου έπεσε χωρίς να τώ θέλω, τώ άπαντά ο Τωτός.

Ο Πάτερς.
 Διατί μ' έκαλέσατε τώσων άργά, να τώ τόν σύζυγόν σας; Δέν βλέπετε, ότι άπώλεσε έντελώς τάς αισθήσεις του;
 Η σύζυγος. Διότι, Ιατρέ, ένόσω είχε τάς αισθήσεις τού δέν ήθελε ν' άκούση περί ύμών.

Ο Κύριος. Ποία διαφορά Έλένη, μεταξύ μάδας και γυναικός;
 Η Κυρία. Ότι άμφότεροι συμβαδίζουσι πρός την πρόδοον τού πολιτισμού.

Η σύζυγος. Και ποία η διαφορά, Πέτρε, μεταξύ συζύγων;
 Ο σύζυγος. Ω, η μεγίστη Κυρία μου, διότι ένω ο εις βαδίζει πρός τώτον τόν δρόμον, ο άλλος πρός άλλον.

ΣΥΜΒΟΥΔΑΙ

Ουδέποτε να έπιμεινης εις β.τι διηγθσαι, εάν δέν ιδής.

Φύλαττε τώ έν ους διά τώ καλόν σου.

Όστις κοιμάται νυστικός, έξυπνά χωρίς χρέος.

Αν θέλγς να φυλάττης τώ σπήτι σου, κλείσε τάς θύρας και άφγσε μίαν μόνον.

Η φιλαργυρία είνε άξιοκατάκριτος, διότι υπερβαίνει τά όρια.

Ο μη έχων πολλά χρήματα, έχει όλίγας φροντίδας.

Ο θυμός περνά, όταν είπης την αλήθειάν.

Όταν λάβγς άπόφασιν, μη συμβουλεύου ουδένα.

ΜΕΓΑ ΑΔΑΝΤΟΠΟΙΣΙΟΝ & ΚΡΕΟΠΛΑΣΤΙΟΝ

Ι. ΜΗΛΙΟΥ

Έν τή Ν. Άγορά

Ευθυνία, τιμιότης, καθαριότης και περιποιησις άκρα. Πωλούνται και διάφορα άλλα είδη.

ΟΔΟΙ ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΗΛΙΟΥ

HOTEL REGAL

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ Ι. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ

ΕΝ ΤΟΥΡΝΟ ΣΕΒΕΡΙΝΩ

Ότι άπαιτεί η φιλοκαλία, αξιοπρεπεία, εύμάρεια, καθαριότης και καλαισθησία, υπάρχει έν τώ ξενοδοχείω τώτω, όπερ επισκεφθέντες εύχατως ήπορήσαμεν άν εύρισκόμεθα εις Παρισίους, Λονδίον ή Πετρούπολιν.

Ηλεκρισμός, πολύφωνα, τηλέφωνα, λουτήρας, κλειδοκώμβαλα, ζυθοπωλείον, καφεγάσιον, και ξενοδοχείον, αι τελειότεραι μηχανικαι τελειοποιήσεις και έφευρέσεις εύρίσκονται έφηρμασμένα ένταύθα. Εύχε τί τόν ρεκτην και φιλοκαλον ιδιοκτήτην κ. Πολυχρόνην.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΑΗΛ

LOTION PHILOCOME

ΑΝΤΙΦΑΛΛΑΚΡΙΚΟΝ ΥΑΩΡ

ΑΘΑΝ. ΣΤΙΝΗ

8-Όδου Έρμού-8

ΑΘΗΝΑΙ

Έπαναφέρει την άπωλεσθείσαν κόμην, ένδυναμώνει τάς τρίχας και καταστρέφει την πυτηρίδα, και πάσαν τής κεφαλής άδυναμίαν.

Αποστέλλεται τοις συνδρομηταίς τής „Φύσεως“ επί φρ. 6 και επί συστάσει ταχυδρομικώς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΗΣ ΕΝ ΣΟΥΛΙΝΑ

54-ΟΔΟΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ-54

Είναι ο καλλίτερος έμποροράπτης τής πόλεως και εργάζεται μετά πολλής ακριβείας, στερεότητος και εύθυνείας. Δυνατά τις να δοκιμάση την άρίστην τέχνην του και θέλει μείνη πολύ εύχαριστημένος.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΓΕΩΡ. & ΧΡΗΣ ΓΩΓΟΥ

Είνε τώ αρχαιότερον άτμοκίνητον εργοστάσιον Χαλβαδοποιίας και Ζαχαροπλαστικής Ειδική κατασκευή κομφέτων, και καρπών κτλ.

18 Καλαμισάτου, Αθήναι.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΣΙΟΝ ΤΟ „ΑΣΤΙ“

Σ. ΒΑΛΑΔΩΡΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 152

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

95. Μαγική εικόνα.
Πού εφρίσκειται τὸ δρόμα τῆς LEA :

96. Λίνγυα.
Κατὰ πρῶτον
ἀν' θελήσης
Φιλτάτ' ἐμοῦ
νὰ μὲ λύσης
Λάβε ῥῆμα
ἀναγκαῖον
Τριτοπρῶσωπον
κι' ὄραϊον
Πρόσθεσε εἶτα
μόνον μίαν
Φίλε λύτα
ἀντωνυμίαν.

97. Λίνγυα.
Ἐμ' ἐργάτης θηλικῶς
φοβερός δέ...
ὡς εἰκόσ'!

Ἐίμαι χειραφετημένος
πρὸς ἕξ με...
ἐπομένως!

Σὺ θ' ἄρρην νὰ μ' ἀγγίξης
ἀχ'! καί μενε...
μὴ τολμήσης

Ἰσάτ' εἶμαι ὠπλισμένος
καὶ θά-φύγῃς...
φεύ! πρισμένος

Ἄν δέ, ὅ,τι γ' ὠ μαζώνω.
ὁ συμβίος μου ἀγγίξῃ
τὸν σκοτόνω!

98. Φέρδην Μύδων.
Λίμε—κόλα

99. Πόρος.
ὕψη λύε ἵνε πνέει μὰ.
Εἰσός

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡμερολόγιον Ἐγκυκλοπαιδικὸν τοῦ 1904. ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἐκδοτικοῦ καταστήματος τῆς Βασιᾶς, διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Κολλάρου ἐκδόθη καὶ ἐφέτος τὸ τοῦ κ. Ι. Α. Βρετοῦ Ἡμερολόγιον, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ γαλλικοῦ Almanach Achette διακρινόμενον διὰ τὴν πλουσίαν καὶ ποιικιλιάτην ὕλην του καὶ τὰς κάλλιστον εἰκόνας.

Σελ. 307. Τύπος καὶ χάρτης ἔξοχος.

ΤΙΜΑΤΑΙ.
Ἐν Ἀθήναις δραχ. 3.00
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. 3.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 3.00

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΣ

N. E. ΓΕΩΡΓΑΤΟΥ

Ὁδὸς Παρθεναγωγείου—Σταδίου

ΚΑΤΩΘΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΗΣ

CORDONNERIE—N. E. GEORGATOS

Rue de Stade

Κατασκευάζονται παντός εἴδους καὶ ποιότητος ὑποδήματα εἰς τὴν ἐντέλειαν. Τὸ κατάστημα ἐξυπηρετεῖ τὴν καλλιτέραν τάξιν τῶν χρηματιστῶν, τραπεζιτῶν κ. τ. λ. Ἀκριβείας, ἀπεριείχτης, καὶ τήγνη ἀπαράμιλλος. Ἰκανοποιήσει καὶ τῆς δυσκολωτέρας ἰδιοτροπίας.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΥΙΟΙ Ι. Σ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝῃ

Ἴλαια Μιτυλήνης. Σάπωνες. Ἄλευρα καὶ μακαρόνια.

Ἐξαγωγή χονδρικοῦ.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Κ. Δ. Δεσχωσίαν. Εἰσέτι στερούμεθα ἐκκαθαρίσεως.— Ν. Σ. Μασσαλίαν.— Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξει μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς.— Κ. Κ. Παύτρας. ἔχετε ἄδικον, διότι ἐγκαιρῶς σας εἰδοποίησαμεν διακοπῆς ἀποστολῆς φύλλου.— Δ. Κ. Παρισίους. Συνδρομὴ ἐλήφθη μετ' ἐπιταγῆς. Εὐχαριστοῦμεν, ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ἀποδείξιν καὶ ἀριθμὸν λαχείου σας.— Π. Π. Πειραιᾶ. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.— Σ. Φ. Ζουγγουλδάκ.— Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς ἔχετε ἀποδείξιν καὶ παραγγελίαν σας.— Β. Δ. Ὁδῆσάδων. Σας ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν.— Τ. Π. Τουρνο-Μαγουλιέλι. Τόμος σας ἀπεστάλη. Ἐγράψαμεν.— Ν. Κ. Σῦρον. Ζητούμενα φύλλα σας ἀπεστάλησαν.— Π. Σ. Σμύρνην. Εὐχαριστῶς στείλατε καὶ δημοσιευθήσεται εἰάν εἶναι ὡς ἐλπίζομεν κατάλληλον.— Π. Α. Βῶλον. Μάλακα, εἴμεθα σύμφωνοι.— Γ. Κ. Καίρον. Ναί, ναί.— Δ. Χ. Ν. Ὑόρκην. Ἐστάλησαν καὶ θὰ τὰ ἐλάβετε ἴδη.— Β. Ν. Βραΐλαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—